Emil DUMEA

ADVENT 2019

(Pași spre Dumnezeu)

2019

1 decembrie

FII ATENT: VINE DOMNUL!

În acel timp, Isus le-a răspuns discipolilor săi: "Cum a fost în zilele lui Noe, tot aşa va fi venirea Fiului Omului: căci, cum era în acele zile dinaintea potopului, când oamenii mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua în care Noe a intrat în arcă şi nu şi-au dat seama până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi venirea Fiului Omului. Atunci vor fi doi pe câmp: unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat; două vor măcina la moară: una va fi luată, iar cealaltă, lăsată. Vegheaţi, aşadar, căci nu ştiţi în ce zi vine stăpânul vostru! Dar aceasta s-o ştiţi: dacă ar şti stăpânul casei la care strajă vine hoţul, ar veghea şi nu ar lăsa să i se spargă casa. De aceea, fiţi şi voi gata, pentru că Fiul Omului vine în ceasul la care nu vă gândiţi!"
Evanghelia după sfântul Matei 24,37-44

- De vreo treizeci de ani încoace suntem prinși cu tot felul de treburi care nu mai au capăt: Muncind pe brânci ani în șir pe la porțile altora, am adunat bani ca să construim o casă (prea mare) și am mobilat-o cu de toate; doar că noi locuim în casele străinilor, în spații cât mai mici, ca să plătim chirie mai mică. În toți acești ani, copiii noștri au crescut mari departe de noi, localitățile în care am copilărit ne devin tot mai străine, iar viața fuge pe lângă noi. Ca mâine, poimâne îmbătrânim și sperăm să fim cât de cât sănătoși ca să ne putem bucura de pensie (cine o are). De câte ori în toți acești ani, Domnul a trecut pe lângă noi fără să ne dăm seama, fiind prea ocupați cu multele noastre treburi? Am putea număra duminicile în care Domnul a dorit să vină la noi și să rămână toată ziua, iar noi nu am avut timp pentru el nici măcar o oră? Eram obosiți de muncă și am lenevit în pat; ne-am relaxat luându-ne mulinetele și mergând la pescuit; ne-am vizitat rudele sau cunoștințele și am chefuit pe cinste, ca să mai uităm de patronul care ne-a supărat și nu ne-a plătit

salariul la timp, sau am mers în parc cu nepoțelul, etc. Mai mult sau mai puțin, trăim ca și cum Dumnezeu nu ar exista, sau dacă există, pentru noi nu are mare importanță, căci, oricum, viața ne-o trăim așa cum ne place nouă, nu cum ne spune preotul la biserică. Viciul nostru suprem este superficialitatea. Nu acordăm importanță maximă la nimic. Dorim o viață ușoară și un câștig rapid, fără mare efort. În viață, mai mult decât exemplul de jertfă al unui sfânt, ne inspiră o nouă coafură, un nou stil vestimentar, un cântec (o manea?) sau un show tv.

- Potopul menționat în evanghelie a înecat o întreagă lume și a însemnat începutul altei lumi, al ființelor salvate în arca lui Noe. Potopul de acum trei decenii a înecat lumea comunistă, iar noi, cei de astăzi, fii ai unui capitalism adesea sălbatec, nu am învățat nici lecția potopului lui Noe, nici multe alte lecții pe care Dumnezeu ni le-a dat de-a lungul timpului. De ce nu vrem să înțelegem semnele timpului? De ce uităm că în mâinile noastre stă mântuirea sau osânda noastră? Oare de ce nu ne dăm seama că iubirea, credința și speranța creștină sunt mult mai importante decât casele, mobilierul, mașina și toate bunurile noastre? Ne considerăm norocoși dacă locuim într-o casă mare și cu de toate, dar nu ne dăm seama că mult mai norocos este cel în inima căruia locuiește Dumnezeu; cu el discută în fiecare zi și pe el îl caută în semenii săi. Dumnezeu vine la noi în fiecare zi, și o face discret (ca un hoț), fără să-și anunțe venirea pe canalele tv sau în internet, pe site-urile de socializare, în reclame și publicitate. Pentru a-i sesiza prezența, este nevoie de tăcere în noi și în jurul nostru, căci glasul și prezența lui sunt ca o adiere lină de vânt. Iar pentru a auzi ce ne spune, trebuie să tăcem noi. El ne vorbește prin toți cei care nu au voce, cărora nu li se face publicitate. Dincolo de zarva lumii, Dumnezeu vine la noi în bucuriile și lucrurile simple, în munca tăcută și onestă de fiecare zi, în oftatul și suferințele unei întregi lumi care nu este doar în spitale, ci este lângă apartamentul nostru, sau chiar între pereții casei noastre. Dumnezeu nu invadează scena acestei lumi cu

surle și trâmbițe. El rămâne în continuare o prezență discretă și nebăgată în seamă de mulți, așa cum a fost și la prima lui venire în ieslea din grota Betleemului.

- Așteptarea venirii Domnului este asemănătoare cu a unei femei însărcinate care așteaptă plină de grijă să devină mamă. O lume nouă așteaptă să se nască în mintea și inima noastră, dar mai ales în faptele noastre. Dumnezeu a sădit în noi o sămânță a binelui pe care cu multă grijă și răbdare trebuie să o facem să rodească. Iar pentru a rodi, este absolută nevoie ca grădinarul să fie așteptat pentru a veni și a uda pământul fertil al sufletului nostru. Să fim atenți, căci dacă dormităm, dușmanul profită de ocazie, vine pe furiș și seamănă neghină. Timpul postului Crăciunului este un timp de așteptare activă, vigilentă a lui Emanuel, Dumnezeu cu noi. Nimeni nu îl are pe Dumnezeu într-o măsură atât de mare încât să nu trebuiască să-l mai aștepte. Și nimeni nu-l poate aștepta dacă nu a înțeles cât de mult timp ne așteaptă El ca să-l primim.

Un Advent binecuvântat tuturor!
La mulți ani tuturor românilor!
Care erau granițele României pe care o sărbătorim astăzi?

2 decembrie

DOAMNE, SPUNE-MI UN CUVÂNT DE VINDECARE!

În acel timp, intrând Isus în Cafarnaum, a venit la el un centurion, rugându-l: "Doamne, servitorul meu zace în casă paralizat, suferind groaznic". El i-a spus: "Voi veni eu însumi şi-l voi vindeca". Dar centurionul, răspunzând, i-a zis: "Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, dar spune numai un cuvânt şi va fi vindecat servitorul meu! Căci şi eu sunt un om supus autorităţii; având soldaţi în subordine, spun unuia: «Du-

te!», iar el se duce, şi altuia: «Vino!», iar el vine, şi servitorului meu: «Fă aceasta!», iar el face". Auzind, Isus s-a mirat şi le-a spus celor care îl urmau: "Adevăr vă spun că la nimeni în Israel nu am găsit o astfel de credinţă. De aceea vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus şi vor sta la masă în împărăţia cerurilor împreună cu Abraham, Isaac şi Iacob".
Evanghelia după sfântul Matei 8,5-11

- În Iași, s-au aprins deja luminițele decorative ale sărbătorilor de iarnă; ale Nașterii Domnului când se vor aprinde? Îți încântă ochii toate aceste decoruri care strălucesc în întunericul serii și al nopții; îți aduc un plus de căldură în inimă și te inspiră la bunătate și gingășie a inimii. Toate sunt bune și frumoase, dar nu înțeleg de ce nu este niciun decor care să redea scena Nașterii Domnului. De ce oare nu mergem noi la esențial? Parcă ne ferim să privim în profunzimea sufletului nostru și să ne confruntăm cu Dumnezeul din noi. Privind toate aceste decoruri, am impresia alunecării spre superficial și a unui creștinism dulceag, de suprafață. Cât de mult ne pot distrage decorurile acestea și să ne facă să ignorăm, să nu vedem lumina adevărată care strălucește în întunericul gândurilor noastre. Cât de mult putem fi captivați de decorul sărbătorilor de iarnă și să nu-l vedem pe Dumnezeu care vrea să lumineze orașul nostru, dar mai ales inimile și gândurile noastre. Dacă nu suntem atenți, s-ar putea ca și anul acesta să-l primim pe Moș Crăciun și să uităm de Pruncul Isus.

- Este nevoie de curaj și determinare pentru a pune punctul pe I și a spune sus și tare că noi ne pregătim pentru Nașterea Domnului, iar tot ceea ce vedem, tot ceea ce ne încântă privirea, orice luminiță trebuie să ne îndrepte pașii spre Cel care este în grota din Betleemul sufletului nostru. Ca și centurionul din evanghelie, ne apropiem de Dumnezeu, conștienți fiind de fragilitatea noastră. Într-un fel sau altul, fiecare suferim. În acest timp de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului, este

bine să ne îndreptăm pașii spre Cristos, cerându-i insistent, în fiecare zi, să ne vindece de bolile sufletului nostru. Spune, Doamne, doar un cuvânt și eu voi renaște. Astăzi, viața mea va fi mai bună decât ieri; adresează-mi un cuvânt de vindecare, iar ochii mei te vor vedea; brațele mele te vor îmbrățișa; inima mea te va iubi cu mai multă înflăcărare. Cuvântul tău vreau să-l aud, iar viața mea va renaște; voi întineri în plină iarnă; voi fi cald chiar dacă afară este ger iar sufletul meu va fi mai frumos decât toate decorurile orașului.

- Isus Cristos, un iudeu, laudă credința unui centurion roman, adică a dușmanului declarat al iudeilor. Nu știu de câte ori, noi catolicii i-am lăudat pe atâția creștini ortodocși care atunci când trec prin fața unei biserici își fac semnul crucii. Sau, nu știu dacă i-am lăudat pe creștinii tinerelor biserici care mereu poartă biblia cu ei; citesc zilnic din ea și își alimentează viața din cuvântul sacru. De câte ori am fost în bisericile celor de altă religie, de câte ori ne-am rugat împreună cu ei, de câte ori am încercat să ne trăim viața de credință împreună cu cine este de altă religie? Ne ferim de cei de altă religie ca și cum ar avea râie, dar, în schimb, tare ne mai lipim de bunurile acestei lumi și nu ne dăm seama că pe nesimțite ne înghite secularismul. Pe nesimțite este posibil ca și noi, românii, să gândim așa cum gândesc mulți părinți din țările occidentale: Nu-mi botez copilul; o să aleagă el botezul când va fi mare. Deocamdată, eu îl duc la înot, la pian și la multe alte activități.

- Sunt și alte provocări asupra cărora este bine să reflectăm. Ne credem creștini de la sfântul Andrei (mărturiile istorice nu ne spun că a predicat pe aceste meleaguri, dar nici nu neagă acest lucru), dar nu ne dăm seama că granița dintre cei care cred și cei care nu cred nu trece printre etnii și popoare creștine și necreștine, ci printre atitudinile pe care le avem față de oameni. Globalizarea care ne-a înghițit deja pe cei mai mulți dintre noi ne obligă să redefinim însăși noțiunea de apartenență la o religie,

căci deși suntem înscriși în registrul botezaților dintr-o anumită biserică, mass-media și toată cultura contemporană ne prezintă idei și moduri de viață care nu au de-a face cu creștinismul tradițional, idei și moduri de viață care au pătruns deja în creierul și în casele noastre, în civilizația pe care o construim. Suntem într-o altă paradigmă a istoriei, în care noi creștinii ne diluăm identitatea și prindem contururi la care bunii și străbunii noștri nu s-au gândit niciodată. Astăzi se pune în joc nu doar identitatea creștină, dar chiar și cea umană; să ne gândim, de exemplu, la teoria gender, iar pentru copiii noștri la educația Montessori; este o educație complet laică, atee. Sunt două exemple care trebuie să ne dea de gândit la modul cel mai serios. Dumnezeu nu părăsește scena acestei lumi și nu-și abandonează creația în mâinile unor dușmani ai săi și ai umanității, așa că nu trebuie să ne alarmăm mai mult decât este cazul. Dar, pe de altă parte, nu putem rămâne indiferenți și străini de tot ceea ce este în jurul nostru. Sau să ne culcăm pe o ureche și să ne credem drepți și corecți doar prin simpla apartenență formală la o biserică sau alta.

- Centurionul din evanghelie era un păgân care locuia într-o țară străină; era un dușman de moarte al evreilor. Cu cât trec anii, cu atât am senzația că eu, ca preot, devin în plus pentru o lume care se descurcă fără mine. O lume care afirmă că se descurcă mai bine decât se descurca lumea din satul tradițional în care preotul reprezenta personajul principal. Am senzația că trăiesc într-o societate care este tot mai străină de cea a părinților, bunicilor și străbunicilor mei. Noi, creștinii, trăim într-o societate în care bisericile se golesc, sunt transformate în muzee, magazine sau chiar sunt demolate. Pe strada principală a orașului Iași s-au instalat decorurile sărbătorilor de iarnă, a apărut chiar și o roată în care te poți învârti (contra cost), dar nu am văzut niciun decor care să redea Nașterea Domnului. Or să apară și crăciunițele, rivalele lui Moș Crăciun (este prea bătrân). Comunismul ne-a vrăjit cu epoca de aur; capitalismul are alte vrăjeli mult mai

atrăgătoare și seducătoare. În mijlocul acestei lumi de care suntem vrăjiți, riscăm să uităm că suntem creștini și că personajul principal al sărbătorilor de iarnă nu este Moș Crăciun, nici atrăgătoarele crăciunițe, ci Pruncul Isus din ieslea sufletului nostru. Spune, Doamne, doar un cuvânt și mă vei vindeca de toate iluziile și bolile inimii și minții mele.
PS: Acum câțiva ani am scris o petiție pe site-ul primăriei orașului, exprimându-mi dorința ca între decorurile de pe strada Ștefan cel Mare să fie prezentă și o iesle a Nașterii Domnului, cu atât mai mult cu cât această stradă se numește Ștefan cel Mare și Sfânt. Se pare că petiția mea nu a prezentat niciun interes pentru destinatar.

3 decembrie

FERICIȚI SUNTEM NOI

În ceasul acela, Isus a tresăltat de bucurie în Duhul Sfânt şi a spus: "Te preamăresc pe tine, Tată, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns acestea celor înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit celor mici. Da, Tată, pentru că aceasta a fost plăcerea ta. Toate mi-au fost date de Tatăl meu şi nimeni nu ştie cine este Fiul, decât Tatăl, nici cine este Tatăl, decât Fiul şi acela căruia Fiul vrea să-i reveleze". Apoi, întorcându-se către discipoli, le-a spus aparte: "Fericiţi ochii care văd ceea ce vedeţi voi, căci vă spun: mulţi profeţi şi regi au voit să vadă ceea ce vedeţi voi, şi n-au văzut, şi să audă ceea ce auziţi voi, şi n-au auzit".
Evanghelia după sfântul Luca 10, 21-24

- Isus trimite înaintea lui, în locurile pe unde urma să treacă, șaptezeci și doi de ucenici care să-i pregătească sosirea și predicarea lui. După ce-și îndeplinesc misiunea, aceștia se întorc la învățătorul lor, fericiți și plini de bucurie, povestindu-i tot ceea ce au spus și făcut. Aceasta reprezintă o mare bucurie nu

doar pentru ei, ci și pentru el, care i-a trimis. Tresăltând de bucurie, Cristos înalță către Tatăl o rugăciune de preamărire și mulțumire: ”Te preamăresc pe tine, Tată...!” Recunoștința este unul dintre aspectele umilinței și recunoașterii a ceea ce ai primit. Cel arogant crede că nu datorează nimic nimănui, și dacă are vreun titlu sau funcție deosebită de a celorlalți se umflă în pene, manifestându-și superioritatea. Pentru a fi recunoscători, este necesar în primul rând să ne recunoaștem propriile limite și lipsuri. ”Mulțumesc” reprezintă unul dintre primele cuvinte pe care le învățăm copiilor și face parte din vocabularul esențial al oricărui om cu bun simț, alături de ”iartă-mă” și ”te rog frumos”. Cristos îl laudă, îl adoră pe Tatăl său ceresc. Adorarea lui Dumnezeu presupune recunoașterea prezenței lui ca și creator și domn al universului. Întrucât aerul pe care îl respirăm și pământul pe care călcăm reprezintă lucrarea lui, acum, când citim aceste cuvinte, este bine să înălțăm din inimă un gând de mulțumire către Tatăl lui Isus și al nostru; o mulțumire și adorare profundă care ne va înălța ființa către Cel pe care îl iubim mai mult decât pe orice altă făptură; mai mult chiar decât ne iubim pe noi înșine. O inimă simțitoare simte nevoia de a-și manifesta recunoștința; de aceea copii sărută mâna părinților. Sfântul Paul ne întreabă ”Ce ai ce nu ai primit?” (1 Cor 4, 7). Ca și creaturi, pentru a corespunde darurilor primite, începând cu darul vieții, singurul lucru pe care îl putem face este să fim recunoscători față de favorurile divine. Prin Fiul pe care ni l-a dăruit, Tatăl ne-a transformat într-o nouă creație, a cărei misiune este aceea de a da glorie Creatorului prin faptele noastre de fiecare zi, iubindu-ne unul pe altul cu iubirea cu care El ne iubește.

- Fericiți suntem noi, pentru că ochii noștri văd din nou decorațiunile care anunță sărbătoarea Nașterii Domnului. Fericiți suntem noi, căci în inima noastră deja răsună (deocamdată în surdină) cântecele minunate de Crăciun. În Advent (Postul Crăciunului), cu fiecare zi care trece, firavă și discretă, bucuria

prezenței lui Dumnezeu începe să ocupe tot mai mult spațiu în inimile și gândurile noastre. Începem deja să ne procurăm bradul de Crăciun, sau îl vom împodobi pe cel ecologic pe care îl avem din anii anteriori. Să nu uităm esențialul, și anume ieslea cu personajele Nașterii Domnului, iar în iesle este Pruncul Isus. Acesta este decorul care nu trebuie să lipsească din casele noastre, iar personajul principal al sărbătorii nu este Moș Crăciun, ci Pruncul Nou Născut în inima noastră. Cadoul cel mai de preț nu este cel de sub brad, ci Acela care trăiește în noi, Fiul lui Dumnezeu născut în noi și în viața noastră. Fără El, Crăciunul nostru devine banal, comercial și, în esență, gol. Fără Dumnezeu, sărbătoarea Crăciunului devine una dintre cele mai insuportabile zile ale anului. Oare nu așa se întâmplă în viața acelora care nu simt iubirea în inima lor, care nu se simt înțeleși și iubiți? Știți că cele mai mari triste ți, sau chiar disperarea și gândurile de sinucidere îi cuprind pe oameni în momentele de sărbătoare, când alții se bucură?

- Bucuria Nașterii Domnului a început deja și cu fiecare zi care trece, ne apropiem mai mult de Cel care este bucuria și rațiunea noastră de a fi creștini. În fiecare zi din această perioadă este bine să facem o faptă bună, care să reprezinte ornamentul sufletului nostru, suflet care devine ieslea în care stă cu plăcere însuși Fiul lui Dumnezeu. Ornamentele bradului și altele cu care ne înfrumusețăm casa nu au nicio valoare și semnificație dacă nu sunt semnele frumuseții interioare a gândurilor, sentimentelor și inimii noastre. Decorațiunile de pe străzile localităților noastre au valoare doar dacă sunt semnul recunoștinței față de Dumnezeu și al iubirii noastre frățești.

Fericiți ochii mei care și astăzi văd minunățiile lui Dumnezeu în oamenii pe care îi voi întâlni! Mă gândesc în primul rând la cei care au mai puțin decât mine și în casele cărora este mai frig decât în casa mea. Casa noastră este plină și din ea nu lipsește nimic din cele necesare unei vieți decente. Dar inima noastră este plină, în ea cine locuiește? Câte persoane simt

căldura inimii noastre? Pe câți oameni am reușit să-i facem fericiți, măcar pentru puțin timp; măcar pentru o clipă? Câți oameni vor înălța astăzi o rugăciune de recunoștință față de Dumnezeu pentru faptul că ne-au cunoscut?
Advent binecuvântat tuturor!

4 decembrie

SUNTEM CALE SPRE DOMNUL

În acel timp, Isus, plecând de acolo, a venit de-a lungul Mării Galileii şi, urcând pe munte, s-a aşezat acolo. Veneau la el mari mulţimi având cu ele şchiopi, orbi, invalizi, muţi şi mulţi alţii pe care îi puneau la picioarele lui, iar el i-a vindecat, aşa încât uimea mulţimea care vedea muţii vorbind, invalizii sănătoşi, şchiopii mergând şi orbii văzând. Şi îl glorificau pe Dumnezeul lui Israel. Chemându-i pe discipolii săi, Isus le-a zis: "Mi-e milă de mulţime, pentru că stau cu mine deja de trei zile şi nu au ce să mănânce. Şi nu vreau să-i trimit flămânzi, ca nu cumva să leşine pe drum". Discipolii i-au spus: "De unde să luăm în pustiu atâtea pâini încât să hrănim o mulţime atât de mare?" Dar Isus le-a zis: "Câte pâini aveţi?" Ei au răspuns: "Şapte şi câţiva peştişori". Atunci a poruncit mulţimii să se aşeze pe pământ. A luat cele şapte pâini şi peştii şi, după ce a mulţumit, le-a frânt şi le-a dat discipolilor, iar discipolii, mulţimilor. Au mâncat toţi şi s-au săturat, iar din ceea ce a prisosit din bucăţi au strâns şapte coşuri pline.
Evanghelia după sfântul Matei 15,29-37

- Plinătatea vieții, omul o găsește doar în Cel care l-a creat. Bunurile materiale, puterea sau aplauzele altora, nimic din toate acestea nu poate sătura foamea și setea noastră de fericire. Suntem făcuți pentru Dumnezeu și vom fi fericiți doar atunci când ne vom odihni în brațele lui. Doar el poate sătura foamea noastră interioară, căci el este pâinea vieții noastre.

Evanghelia aceasta ne mai spune că la Isus veneau mari mulțimi de oameni, aducând cu ele tot felul de năpăstuiți și cerându-i lui Cristos să-i vindece. Acest episod evanghelic ne duce cu gândul la faptul că cei mai mari binefăcători ai oamenilor sunt cei care îi conduc spre Dumnezeu. Este nevoie în lumea noastră de persoane care să ne arate calea spre Dumnezeu. În preajma sărbătorilor, sunt destui cei care ne îndeamnă să cumpărăm; și cumpărăm atât de multe lucruri, încât nu mai știm unde să le punem. Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, din toate părțile suntem îndemnați să cumpărăm tot felul de lucrușoare. Este bine să nu ne lăsăm pradă acestor invitații și ispite, și mai mult decât să ne aplecăm urechile la glasul publicității, să ni le aplecăm la glasul preoților care ne conduc spre Pruncul din ieslea sufletelor noastre.

-În fața acestei lumi care nu se mai satură, indiferent câte bogății ar avea, ca și în fața celor care suferă în trupul sau în sufletul lor, în fața tuturor, Cristos simte compasiune și nu ne lasă flămânzi, ca nu cumva să cădem pe cale. El ni se oferă ca hrană în cuvântul său și în pâinea care se frânge pe altarul bisericilor noastre. Așa cum i-a săturat cu mană pe evreii din pustiu, așa cum a săturat mulțimile flămânde din această evanghelie, așa și astăzi și până la sfârșitul lumii Dumnezeu va avea grijă de noi și nu ne va lăsa flămânzi, ca să nu devenim prada slăbiciunilor noastre.Dumnezeu făcut om în Isus din Nazaret ne iubește cu pasiune și ne spune astăzi ”fără mine nimic nu puteți face” (In 15, 5). De fapt, dacă Dumnezeu ar înceta doar pentru o clipă să ne iubească, am dispărea în neant, în neexistență. Viața noastră, ca și a tuturor viețuitoarelor, ca și existența universului, totul reprezintă un act al iubirii Creatorului.

- În acest timp al Adventului, este bine să fim persoane care prin caritatea noastră arătăm celor săraci și bolnavi fața lui Dumnezeu. În faptele noastre bune, toți cei suferinzi vor descoperi nu doar inima noastră bună, ci și inima lui Dumnezeu

care ne iubește pe toți. Apostolatul laicilor este la fel de necesar ca și cel al clericilor, călugărilor și călugărițelor. Prin botez, toți am primit misiunea de a fi pentru alții cale către Dumnezeu. În tot ceea ce facem nu ne câștigăm doar pâinea de toate zilele, dar suntem și lumină care luminează drumul oamenilor spre Dumnezeu. În rugăciunea pe care o înălțăm către Domnul, nu purtăm doar problemele noastre; este necesar să îi prezentăm lui Dumnezeu durerile și lipsurile semenilor noștri. Solidaritatea noastră cu cei care au mai puțin decât noi și cu cei care suferă reprezintă drumul de mântuire a sufletelor noastre. Boala este greu de purtat pentru cei care o au, dar devine insuportabilă dacă aceștia nu simt iubirea semenilor lor. Mulți dintre noi obișnuim ca de sărbătoarea Nașterii Domnului să mergem în casele bătrânilor singuri, în casele celor bolnavi, în cămine pentru bătrâni, în spitale și orfelinate, că să le cântăm tuturor colinde și cântece de Crăciun. Le oferim și un cadou, pentru ca și ei să se bucure împreună cu noi de Nașterea Domnului. Bun și sfânt lucru este acesta și plăcut nu numai pentru cei suferinzi, dar mai plăcut este în ochii Domnului. Bine ar fi ca să fim buni nu doar de Crăciun, ci în fiecare zi a anului. Nu doar de sărbători, bolnavii și bătrânii au nevoie de iubirea noastră, ci mereu. Ei sunt totdeauna printre noi. Este nevoie să învățăm un alt stil de viață, cel al solidarității continui cu cei suferinzi și lipsiți. O astfel de civilizație a iubirii suntem îndemnați să construim astăzi, aici și acum. Și totul începe azi, cu mine, cu tine, cu fiecare dintre noi.

5 decembrie

TEMELIA CASEI MELE

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Nu oricine îmi zice «Doamne! Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci acela care împlineşte voinţa Tatălui meu, care este în ceruri. Aşadar, oricine ascultă aceste cuvinte ale mele şi le împlineşte va fi

asemenea cu omul înţelept care şi-a construit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile, au năvălit peste casa aceea, dar ea n-a căzut, pentru că fusese stabilită pe stâncă. Însă oricine ascultă aceste cuvinte ale mele, şi nu le împlineşte, va fi asemenea cu bărbatul necugetat care şi-a construit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile, au izbit în casa aceea şi ea s-a prăbuşit. Iar prăbuşirea ei a fost mare".
Evanghelia după sfântul Matei 7,21.24-27

- Un proverb italian glăsuiește așa: ”tra il dire e il fare c'è di mezzo il mare”, adică între a spune și a face se află marea. La cuvinte, ne pricepem mulți; mai greu este cu faptele. Există un mod de a invoca numele Domnului care nu implică faptele noastre; este acea credință profesată doar cu buzele și care nu este urmată de fapte, de o trăire conformă celor grăite cu limba. În noi sau în jurul nostru vom vedea că suntem sau sunt dintre aceia pentru care este valabil mesajul cântecului ”Paroles” (Cuvinte) al celebrei cântărețe Dalida. Scrisoarea Sfântului Iacob ne îndeamnă în mod insistent: ” Căutaţi să împliniţi cuvântul, nu numai să-l ascultaţi, înşelându-vă pe voi înşivă” (1, 22). ”La fel şi credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi ” (2, 17), iar evanghelistul ne spune astăzi: ”Nu oricine îmi zice «Doamne! Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci acela care împlineşte voinţa Tatălui meu, care este în ceruri.”

- A construi o casă pe nisip reprezintă o imagine foarte sugestivă a tuturor acelora care depun multe și îndelungate eforturi pentru a realiza ceva în viața lor, dar pentru că nu au lucrat cu înțelepciune, tot efortul și toată munca lor sunt sortite eșecului. De când ne naștem, toți ne înscriem în concursul vieții, dar nu toți ajungem să-l câștigăm pentru că nu toți alergăm pe pista de concurs, ci aiurea, fiecare cum și pe unde ne taie capul. Exemplele pot fi nenumărate. Să ne gândim la toți aceia care nu pornesc înțelept și matur în căsătorie, motiv pentru care

falimentează în divorț. Este neplăcut să constatăm cum în fața dificultăților, mulți ne descoperim nepregătiți, neantrenați în lupta cu viața și exigențele ei, și atunci clacăm, cădem pe cale, abandonăm lupta, dezertăm, dăm bir cu fugiții. Toți aceștia și-au clădit planurile lor pe nisip, motiv pentru care totul este spălat de ploile sau furtunile care se abat asupra lor, așa cum apa mării șterge de pe plajă castelele de nisip pe care copiii le construiesc. Și astfel de falimente se întâmplă nu numai în viața indivizilor sau familiilor, ci și la scară mult mai largă, de exemplu a Europei noastre creștine. În această măreață Uniune Europeană există pericolul ca edificiul creștin ridicat pe parcursul a două milenii să se transforme într-un castel de nisip pe care furtunile laicizării, materialismului, individualismului și mai ales ale slăbirii credinței în Dumnezeu să-l spulbere; creștinii să devină un rest sfânt, iar în locul crucilor de pe biserici să se ridice semiluna pe moschei.

Cel care nu-și înrădăcinează adânc copacul vieții proprii în Cel care l-a creat, riscă să constate cu durere cum acest copac începe să se usuce, să nu mai rodească și să moară, nelăsând în urma lui nimic, dar absolut nimic. Oare nu așa se întâmplă astăzi cu multe sate din multe țări europene, sate în care mor și ultimii locuitori? Oare nu așa riscăm să se întâmple în câteva decenii și în multe din satele noastre? Construcția europeană, construcția localităților noastre, ca și construcția propriei vieți riscă să fie împrăștiată în cele patru colțuri ale vântului din cauza lipsei noastre de înțelepciune și credință în Dumnezeu.

Marginalizându-l, scoțându-l din legi, scoțându-l la periferia vieții noastre, sau trăind ca și cum El nici nu ar exista, în toate aceste ipostaze noi ne semnăm propria osândă și dispariție din viață și din istorie, căci omul fără Dumnezeu se transformă într-o ruină lamentabilă.

- Putem însă să construim edificiul vieții noastre pe stâncă. Cum? Având-i mereu pe Dumnezeu și semenul nostru în gândurile și mai ales în inima noastră. Iubindu-l pe El mai

presus de orice altceva și iubindu-i pe oameni ca pe mine însumi, voi construi pe stâncă, căci Iubirea reprezintă izvorul, motorul și scopul vieții; căci iubirea este numele cel mai potrivit al lui Dumnezeu. Putem construi pe stâncă și o facem atunci când, de exemplu, împărțim ceea ce avem cu cine are mai puțin decât noi. Solidaritatea umană, pe toate planurile, este una dintre pietrele fundamentale ale temeliei casei noastre; sau, cum se folosește astăzi, solidaritatea este cimentul de calitate care se toarnă în temelia oricărei construcții. Nu-i bine să mâncăm singuri pâinea cea de toate zilele. Pâinea are un gust mult mai plăcut atunci când o rupem și o împărțim cu generozitate cu semenul nostru.

Putem construi pe stâncă atunci când nu suntem indiferenți sau absenți în societate; atunci când chiar ne interesează de binele public și ne implicăm activ și constant în orice acțiune care face viața mai frumoasă și mai sănătoasă în localitățile unde trăim. Putem da un viitor localităților noastre dacă promovăm în ele adevăratele valori ale moralei creștine și ale dreptății și echității sociale. Valorile și tradițiile sănătoase transmise nouă de sute de ani de către înaintașii noștri nu trebuie uitate și aruncate la lada de gunoi, ci păstrate ca o comoară de care să se folosească noile generații. Țara aceasta poate avea un viitor nu atât aducând în ea mulți euroi și construind case, ci în primul rând cultivând valori și idealuri care să ne înflăcăreze pe noi și pe cei care vor veni după noi. Creștinismul cu tot ceea ce a adus el bun de două mii de ani încoace trebuie să rămână temelia lumii și societății în care trăim. Nu cred că există o altă temelie pe care se poate edifica o societate care să nu falimenteze așa cum, de exemplu, a falimentat proiectul comunist ateu. Lumea noastră, sau rămâne creștină, sau va dispărea.

- În acest timp de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului putem clădi casa noastră interioară pe o temelie solidă, Dumnezeu, sau putem să ne lăsăm vrăjiți de tot decorul din orașul nostru (mă refer la Iași, dar poate fi valabil pentru

orice localitate), decor din care lipsește tocmai personajul principal, Isus Cristos. Politicaly, este corect, căci așa vrea UE, dar în felul acesta tare mă tem că în viitorul nu prea îndepărtat, Nașterea Domnului nu va fi numită nici măcar Crăciun, ci se va transforma în Sărbătorile de iarnă în care personajul principal va fi o atrăgătoare și seducătoare crăciuniță; eventual, avându-l încă alături pe bătrânul Moș Crăciun. Sapienti sat!
Advent binecuvântat tuturor!

6 decembrie

DOAMNE, FĂ-MĂ SĂ TE VĂD!

În acel timp, au venit după Isus doi orbi, strigând: "Îndură-te de noi, Fiul lui David!" Ajungând în casă, orbii s-au apropiat de el, iar Isus le-a zis: "Credeţi că pot să fac aceasta?" I-au spus: "Da, Doamne!" Atunci le-a atins ochii, spunând: "Să vi se facă după credinţa voastră!" Şi li s-au deschis ochii, iar Isus le-a poruncit cu asprime: "Vedeţi să nu afle nimeni!" Dar ei, după ce au ieşit, au răspândit vestea despre el în tot ţinutul acela. Evanghelia după sfântul Matei 9,27-31

- Ce vedem în acest episod evanghelic? Un Dumnezeu redă vederea la doi orbi. Și ce citim în acest eveniment: Compasiunea fără margini a lui Isus Cristos față de omul în suferință. Cristos este Mesia, trimisul Tatălui între oameni pentru a-i elibera din bolile și neputințele lor. Întruparea Fiului lui Dumnezeu are un scop precis: Să ne elibereze pe noi din orice suferință și neputință; să ne salveze chiar și din ghearele morții. Cei doi orbi auziseră de puterea lui Isus din Nazaret și iată-i acum strigând cât puteau de tare: ”Îndură-te de noi, Fiul lui David!”. Isus provenea din seminția și din neamul regelui David. Erau convinși că doar el îi poate vindeca de orbire și pentru aceasta fac orice; aleargă la ajutorul lui cu toată forța credinței lor. Și pentru a-l determina să-i vindece, îi strigă din toate puterile:

”Îndură-te de noi!” Mă surprinde strigătul aș spune ”disperat” al acestor doi orbi. Dar strigătul lor nu-i suficient pentru ca Isus să-i vindece. Le cere ceva, credința: ”Credeți că pot să fac aceasta”? La unison, amândoi fac o profesiune de credință pe cât de scurtă, pe atât de importantă, adică esențială: ”Da, Doamne!” Și doar ca urmare a profesării credinței lor, Isus îi vindecă de orbire. Îi face să vadă din nou cu ochii trupului deoarece ei îl văzuseră deja ca Mesia cu ochii interiori ai credinței lor. Minunea fizică este o urmare, sau mai bine zis o încununare a unei minuni interioare, sufletești, spirituale. A crede în acest episod evanghelic înseamnă a vedea cu ochiul interior.
- Adventul, sau Postul Crăciunului, cum mai este numit, este un timp potrivit pentru a-l căuta pe Dumnezeu cu o dorință puternică, ca aceea a celor doi orbi. Fără o căutare a lui Dumnezeu cu întreaga noastră ființă, cu întregul nostru potențial intelectual, volitiv și afectiv, Cristos nu poate să se nască în inima și în viața noastră; nașterea lui va rămâne un eveniment exterior nouă, iar Crăciunul va dispărea așa cum dispar vaporii în aer. Timpul Adventului este pentru a ne ruga cu insistență, pentru a crede și a-l vedea cu ochiul credinței pe Cel în care ne punem toate speranțele. Doar printr-o credință care angajează în profunzime întreaga ființă și tot ceea ce facem Dumnezeu săvârșește minunile pe care le așteptăm de la el. Pentru că pe El îl putem vedea și simți cu adevărat doar cu ochiul interior al inimii, o inimă care îl iubește cu toată puterea ei. Minunile nu sunt niciodată un fel de hocus-pocus al unui Dumnezeu magician care cu bagheta scoate porumbei dintr-o pălărie în văzul unor curioși care au venit la circ pentru a se distra.

- Vederea spirituală ne-o dobândim sau redobândim în proporție cu măsura credinței noastre. Am auzit că sunt credincioși care merg la diferiți clerici sau călugări cu har, căci la ei speră să găsească o cale de rezolvare a problemelor lor de serviciu, sănătate, iubire și căsătorie, familie etc. Nu știu însă cât de convinși sunt toți aceștia de necesitatea credinței puternice din

sufletul și viața lor de fiecare zi. Schimbări importante în bine sau chiar minuni (mai ales spirituale) se întâmplă în viața acelora care pun totul în joc, care riscă, care nu se tem să se vadă exact așa cum sunt, care își pun inima pe tavă, chiar cu riscul ca alții să-și bată joc de ea. Minunea sau schimbarea radicală în bine se întâmplă în viața acelora care se aruncă în gol, convinși fiind că în cădere vor fi prinși de mâna atotputernicului și milostivului Dumnezeu. Cine se abandonează pe sine și se încrede în Dumnezeu, acela are credință și poate simți puterea lui de vindecare.

- În civilizația și mentalitatea contemporană în care dorim să ne îmbogățim repede și fără mult efort, pentru majoritatea dintre noi sunt slabe speranțe să ne îndeplinim acest deziderat. La fel, în planul credinței, posibilitatea ca noi să devenim creștini autentici este foarte redusă dacă vom face din Dumnezeu și învățătura lui un opțional sau facultativ al existenței. Iar acest pericol, din păcate, este deja o realitate și o boală cronică pentru mulți dintre noi. Oare de ce ni se pare prea mult dacă predica preotului durează mai mult de 10 minute? Iar dacă Sfânta Liturghie nu se termină într-o oră, de ce ne pierdem răbdarea? De fapt, ne-am întrebat vreodată cu toată seriozitatea și sinceritatea, în concret, Dumnezeu ce reprezintă pentru noi? Iar dragostea creștină (adică singura și cea mai mare poruncă), ce reprezintă pentru noi în concretul vieții de fiecare zi? Dumnezeu ne poate vindeca de orbirea egoismului nostru, de narcisismul în care ne complăcem, de frici și depresii, ca și de furiile noastre interioare, doar dacă ne vom angaja cu toate forțele pentru a ne elibera de aceste boli ale spiritului nostru.

Credința insistentă a celor doi orbi trebuie să devină o lecție de viață pentru noi toți.

7 decembrie

DAȚI ”LIKE” VIEȚII VOASTRE!

În acel timp, Isus străbătea toate cetăţile şi satele, învăţând în sinagogile lor, predicând evanghelia împărăţiei şi vindecând orice boală şi orice neputinţă. Văzând mulţimile, i s-a făcut milă de ele, căci erau istovite şi părăsite ca nişte oi care nu au păstor. Atunci le-a spus discipolilor săi: "Secerişul este mare, însă lucrătorii sunt puţini. Rugaţi-l deci pe Domnul secerişului să trimită lucrători la secerişul lui!" Chemându-i pe cei doisprezece discipoli ai săi, le-a dat putere asupra duhurilor necurate, ca să le alunge şi să vindece orice boală şi orice neputinţă. Şi le-a spus: "Mergeţi mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel! Mergând, predicaţi, spunând: «S-a apropiat împărăţia cerurilor». Vindecaţi-i pe cei bolnavi, înviaţi-i pe cei morţi, curăţaţi-i pe cei leproşi, alungaţi-i pe diavoli! În dar aţi primit, în dar să daţi". Evanghelia după sfântul Matei 9,35-10,1.6-8

- Timpul Adventului este unul de așteptare, dar nu cum așteptăm pasiv pe banca de pe peronul unei gări ca să sosească trenul. Noi, creștinii, trăim așteptarea aceluia care își pregătește casa și masa pentru a primi un oaspete ilustru; dar mai ales se pregătește pe sine, nu doar îmbrăcându-se adecvat, ci mai ales pregătindu-și inima și mintea, cultivând în ele sentimente și gânduri dintre cele mai frumoase și mai sfinte. Ceea ce trebuie să se întâmple în acest timp de pregătire este ca viața noastră să ne spună nouă înșine și celorlalți că ”împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Mt 10, 7). În fața mulțimilor care veneau să-l asculte, Isus simte compasiune și milă pentru erau obosite și fără nimeni care să le poarte de grijă; erau ca niște oi fără păstor. Discipolilor de atunci și nouă, celor de astăzi, Cristos ne spune să ne rugăm pentru ca Domnul secerișului să trimită lucrători în secerișul său. Și chiar că este mare nevoie: Multe seminarii s-au închis pentru că nu mai sunt seminariști care să se pregătească pentru preoție; multe seminarii sunt aproape goale (ca și multe mănăstiri), pentru că

sunt tot mai puține acele persoane care să-și consacre viața slujirii totale a lui Dumnezeu și semenilor lor.

- Nu știu care este părerea voastră despre lumea în care trăim. Privesc în jurul meu, sau privesc mai departe, mult mai departe, peste mări și țări și văd o lume dezorientată, căreia îi fuge pământul de sub picioare, la figurat și la propriu (oare nu ne fuge pământul țării în mâna străinilor, sau, mai grav, oare nu fugim noi de pe pământul bunilor și străbunilor noștri?), care nu are speranță și nu știe ce o așteaptă mâine sau la anul care va veni. Deveniți deja pradă vânzătorilor de iluzii, trecem dintr-o deziluzie în alta, și nici luminița de la capătul tunelului nu mai reușim să o vedem. Această lume nesigură și mișcătoare ca nisipurile de pe dunele Saharei are nevoie de locuri ferme și sigure, precum oazele din deșert. Deși suntem mândri și orgolioși de independența noastră, ar trebui să recunoaștem că avem nevoie de o busolă care să ne indice încotro trebuie să mergem. Liberi și independenți de comunism, am căzut pradă unui capitalism sălbatec care ne-a pus cătușe nu la mâini, ci la creier, și nu mai știm să gândim corect; nu mai știm să discernem binele de rău, adevărul de eroare și mântuirea sufletului de osânda veșnică. Biserica și lumea are nevoie ca de aer de profeți înțelepți și curajoși care să devină adevărați păstori pentru o lume în derivă și care merge ca un avion în vrie.

- Oare viața mea mai vorbește despre ceva frumos, măreț și sfânt? Când mă privesc în oglindă, ce-mi spune fața și ochii mei? Ce sunt eu pentru alții? Unul care știe să se îmbrace frumos, vorbește corect și manierat, emană un parfum plăcut și discret? Doar atât? Viața mea, ce mesaj transmite altora? Când mă întâlnesc cu cineva, pentru acea persoană răsare soarele pe strada ei, sau nu-i transmit nimic? Oare nu am devenit opac, fără gust, fără miros, fără culoare, inodor și insipid? Când cineva este îndrăgostit, citești imediat această fericire în ochii lui, iar dacă începe să vorbească, îți dai repede seama că în inima lui poartă o

mare iubire. Ce reprezintă Dumnezeu pentru viața noastră? Strălucește El în viața mea în așa măsură încât să fiu o lumină pentru semenii mei? Unde ne-am camuflat, unde ne-am ascuns identitatea noastră de fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției sale veșnice? Sau ne zbatem doar pentru o moștenire cât mai consistentă pe acest pământ?

- Dacă tu nu-ți porți de grijă, nu va fi nimeni să o facă. Așa ajungem să constatăm atunci când dăm de greu, când se abate vreo boală sau necaz asupra noastră, sau când ne apropiem de vârsta pensionării. Constatăm că suntem singuri pe lumea aceasta; singuri am venit în ea și singuri o vom părăsi. Cel mai adesea, singuri ne trăim durerile și dramele noastre. Deși ne numim frați și surori în Cristos, fiecare pentru sine este mâncător de pâine; de multe ori ți-o mănânci amestecată cu lacrimi și dureri. Pentru această lume, în această lume Dumnezeu ne trimite pe fiecare să dăm mărturie concretă, faptică despre iubirea lui. În această lume suntem trimiși de Cel de sus ca să întindem mâna celui care are nevoie de ceva; ca să fim sprijin pe cel care se clatină; ca să fim umăr pe care cel care vrea să plângă, să-și poată plânge necazul și amarul; ca să fim leac pentru rănile sufletelor în zdrențe și pentru inimile sângerânde; ca să râdem cu cei ce râd și să plângem cu cei ce plâng; ca celor ce privesc abătuți în jos, spre pământ să le arătăm cerul înstelat și frumusețile acestei lumi atât de minunate.

- Este ușor și foarte tentant să ne retragem în propria carapace, spunând: Îmi sunt de ajuns problemele și necazurile mele; nu mai am timp și forțe pentru alții. Să-și vadă fiecare de viața lui. Logica lui Cristos este o alta: În fața mulțimilor părăsite și abătute, El a înființat Biserica, adică pe noi, creștinii și ne cere să devenim purtătorii de grijă ai necazurilor altora. Chiar așa: Nu ne sunt de ajuns propriile necazuri; El ne cere să le punem pe umeri și pe ale altora. Noi (eu, tu, el, ea, noi toți) trebuie să devenim fața milostivă a unui Dumnezeu care simte compasiune

pentru suferințele oamenilor, inclusiv pentru cei cărora nu le suntem simpatici sau chiar ne sunt dușmani. Lumea poate fi salvată din păcatele și durerile ei doar dacă este iubită, iar Tatăl ceresc iubește lumea, dar o iubește prin mine și prin fiecare dintre noi. Ființa noastre trebuie să devină iubirea încarnată a lui Dumnezeu. Creștinismul nostru nu este un opțional, iar creștinii nu au devenit niște mumii sau figuri în muzeul de ceară al istoriei, ci rămân temple vii ale lui Dumnezeu, cu o misiune concretă: ”Mergând, predicaţi, spunând: «S-a apropiat împărăţia cerurilor». Vindecaţi-i pe cei bolnavi, înviaţi-i pe cei morţi, curăţaţi-i pe cei leproşi, alungaţi-i pe diavoli! În dar aţi primit, în dar să daţi".

Dragi feisbuchiști, fani ai paginii mele, am o rugăminte: Nu vă mulțumiți să dați like postărilor mele, căci dacă vă limitați la aceasta, nu-mi faceți nicio bucurie. Vă rog ceva foarte serios: Din toată inima, dați un like vieții voastre, făcând din ea un ”text” mult mai frumos decât cel pe care l-ați citit pe pagina mea; aceasta în cazul în care cele scrise de mine aici sunt frumoase.

8 decembrie

FOCUL IUBIRII DIN INIMA NOASTRĂ

În zilele acelea, a venit Ioan Botezătorul predicând în Pustiul Iudeii. El zicea: "Convertiţi-vă, pentru că s-a apropiat împărăţia cerurilor!" Acesta este cel despre care a spus Isaia, profetul, care zice: "Glasul celui care strigă în pustiu: Pregătiţi calea Domnului, faceţi drepte cărările lui!" Acest Ioan avea o haină din păr de cămilă şi centură de piele în jurul coapselor sale, iar hrana lui erau lăcustele şi mierea sălbatică. Şi veneau la el din Ierusalim, din toată Iudeea şi din toate împrejurimile Iordanului şi erau botezaţi de el în râul Iordan mărturisindu-şi păcatele. Văzând că mulţi dintre farisei şi saducei veneau la botezul lui, le spunea: "Pui de vipere! Cine v-a învăţat să fugiţi de mânia care

vine? Faceţi deci rod vrednic de convertire! Să nu credeţi că puteţi spune: «Îl avem ca tată pe Abraham», pentru că vă spun că Dumnezeu poate să-i ridice lui Abraham fii din pietrele acestea! Securea este deja la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face rod bun va fi tăiat şi aruncat în foc. Eu vă botez cu apă, spre convertire, însă cel care vine după mine este mai puternic decât mine; eu nu sunt în stare să-i duc încălţămintea. El vă va boteza în Duh Sfânt şi cu foc. Lopata de vânturat este în mână lui şi va curăţa aria sa: va aduna grâul în grânarul său, iar pleava o va arde în focul care nu se va stinge". Evanghelia după sfântul Matei 3,1-12

- În prim plan apare Ioan, cel care în apele Iordanului îl va boteza cu botezul pocăinței pe Fiul lui Dumnezeu. Ioan era un profet cum nimeni altul nu s-a născut din femeie. El impresiona nu atât prin cuvintele, cât mai mult prin felul lui de a fi, auster și dintr-o bucată. Un astfel de profet care nu se îmbracă de la casele de modă, nu doarme pe perne moi, nu mănâncă mâncăruri alese și nu bea băuturi alcoolice (astăzi ar fi considerat vegan și pocăit), are o misiune dată de sus și anume aceea de a-i pregăti calea Domnului. Interesant este faptul că el nu-i invită pe ascultători să trăiască stilul lui de viață, ci să se convertească pentru că s-a apropiat împărăția cerurilor. Iar pe acei iudei care se considerau drepți pentru că erau descendenți din neamul lui Abraham, îi avertizează spunându-le că Dumnezeu poate ridica fii ai acestui părinte al neamului și din pietre. Nouă, astăzi, care ne credem creștini de pe timpul apostolilor, Dumnezeu ne spune că și popoare de dată mult mai recentă pot deveni creștine (precum popoare din Africa, America, Asia sau Oceania), iar creștinii de viță veche să dispară, așa cum se întâmplă, din păcate, cu mulți occidentali europeni.

- Ioan, acest impresionant ascet al deșertului, ne învață astăzi două lucruri: Să ne convertim, adică să ne schimbăm modul nostru de a gândi și să devenim creștini autentici în viața de

fiecare zi. Nu ni se pare că ne-au sucit mințile tot felul de personaje care ne vând rețete ale succesului și fericirii, dar habar nu au de persoana noastră și de problemele concrete de fiecare zi? Nu ni se pare că am cam luat-o razna cu multele ore pe care le petrecem zilnic în internet, sau stând nemișcați în fața ecranelor televizoarelor și calculatoarelor? Nu ni se pare că ducem o viață nesănătoasă, uitând să mai râdem sau să mai plângem împreună, sau otrăvindu-ne unii pe alții (nu la figurat, ci la propriu), așa cum se întâmplă deja în orașul Iași unde noxele din gazele de eșapament ale mașinilor au trecut mult peste limitele legale de poluare? Oare nu ne-am refugiat într-o fericire iluzorie, refuzând sistematic, precum struții, să luăm contact cu realitatea, exact așa cum este ea?

- Ioan i-a botezat pe evrei cu apă, însă Cel care vine după dânsul îi va boteza pe oameni cu Duh Sfânt și cu foc. În acest Duh și cu acest foc sfânt am fost botezați noi, fiecare dintre noi. Iar acest foc venit din ceruri este însuși Isus Cristos, un foc al iubirii dumnezeiești pe care el îl răspândește pe tot pământul, dorind să provoace o incendiere care să pătrundă în toate inimile. Un incendiu al iubirii, aceasta vrea Fiului lui Dumnezeu pentru noi toți. Acest foc divin arde orice egoism și răutate umană, dar este și un foc al judecății: ”Pleava o va arde în focul care nu se va stinge”. Aceasta, apropo de cei care neagă existența iadului. Cine nu vrea să ardă de focul iubirii sale, va arde veșnic din cauza acestei flăcări. Iubirea din această flacără divină este mult deasupra oricărei alte forme de morală sau etică a vieții de ieri (a fariseilor din timpul lui Isus) sau de astăzi. O morală care nu este pătrunsă de flacăra iubirii lui Dumnezeu și de Duhul său Sfânt este falsă și nefolositoare, căci ”lopata de vânturat este în mână lui şi va curăţa aria sa”.

- Convertirea pe care ne-o predică astăzi ultimul mare profet al Bibliei este radicală, adică nu se oprește la o schimbare exterioară, așa cum ne schimbăm noi look-ul feței, părului,

unghiilor, pielii (tatuaje și bronzări), îmbrăcămintei și încălțămintei. Avem și alte opțiuni: decorarea casei, a curții și grădinii. Și altele: petrecerea timpului liber, week-end-urile, concediile și vacanțele. Opțiuni culinare: carnivori, vegetarieni și vegani. Opțiuni politice (of!), ideologice, sociale și culturale. Opțiuni pentru botez, căsătorie și înmormântare, etc. Stilurile noastre de viață au devenit foarte cosmopolite și pestrițe; opțiunile sunt multiple iar mass-media are grijă să ne vânture pe sub nas noi și noi idei, unele chiar năstrușnice sau de-a dreptul anormale, contra naturii. Numai opțiunea de a ne întoarce la simplitatea și exigențele evangheliei nu ne preocupă, deși spunem sus și tare că suntem creștini. Credem că suntem noi și proaspeți, dar nu ne dăm seama cât de îmbâcsiți și înrădăcinați suntem în superficialitățile și frivolitățile noastre. Cât de mult ne-am îndepărtat nu doar de stilul de viață auster și sănătos al lui Ioan, dar, mai grav, cât de departe suntem de modelul Isus Cristos!

- Convertirea la care ne cheamă Dumnezeu astăzi este una religioasă. Independența pe care spunem că ne-am câștigat-o la 1918 sau în anul 1989 ne creează falsa și păguboasa mentalitate de a ne crede noi, oamenii, măsura tuturor lucrurilor. Noi decidem ce și cum trebuie să facem și încotro ne îndreptăm. Noi facem diferite planuri de viață, așa cum fac logodnicii, pregătindu-și căsătoria pe parcursul a câțiva ani. Noi dorim un proiect de țară, iar la nivel UE se fac tot felul de proiecte. Dar în toate aceste planuri și proiecte ale noastre, cât spațiu acordăm planului pe care Dumnezeu îl are cu noi? Sau, ne mai interesează ce gândește și ce vrea El de la noi? Sau, pe El îl marginalizăm sau vrem să-l scoatem cu totul afară din viața noastră, așa cum marginalizăm ora de religie sau chiar vrem să o scoatem din programele școlare, eventual înlocuind-o cu altceva? Oare nu ne-am format deja un surogat de Dumnezeu? Noi, creștinii de dată veche, am uitat un lucru esențial: Nu omul este artizanul istoriei, ci Dumnezeu. Iar ceea ce omul clădește

fără El, se ridică nu doar contra Creatorului, ci și contra omului. Mai devreme sau mai târziu, orice proiect fără Dumnezeu falimentează, uneori în forme violente și sângeroase, precum comunismul.

- O altă caracteristică a adevăratei convertiri este întoarcerea acasă în umanitatea noastră simplă și profundă. Progresul tehnic, informatizarea și robotizarea sunt bune pentru om, dar în același timp au și un grad ridicat de pericol, adică îl pot aliena pe om, îl pot înstrăina de el însuși. Omul ajunge să nu se mai înțeleagă, nici de unde vine, nici încotro trebuie să se îndrepte. Omul poate deveni un străin în propria casă, străin sieși și străin pentru semenii săi. Pentru a ne regăsi, trebuie să renunțăm la orgoliul propriului eu, la narcisism și să ne îndreptăm privirea spre Creatorul nostru. Trebuie să încetăm să mai slujim idolilor și să-l slujim pe Dumnezeul cel viu și adevărat. Suntem chemați la convertire, iar astăzi dacă auzim glasul Domnului, să nu ne împietrim inimile; să lăsăm ca în ele să pătrundă focul iubirii divine. Așa vom face vizibilă prezența lui Dumnezeu în lume. În Iași sunt deja vizibile multe decorațiuni ale sărbătorilor de iarnă. Cred însă că decorul cel mai frumos îl reprezintă inima noastră pătrunsă, înflăcărată de iubirea lui Dumnezeu. Casele și localitățile noastre pot deveni cu adevărat frumoase prin frumusețea credinței și faptelor noastre bune.
Advent binecuvântat tuturor!

9 decembrie

IATĂ SLUJITOAREA DOMNULUI: FIE MIE DUPĂ CUVÂNTUL TĂU!

În acel timp, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat al cărui nume era Iosif, din casa lui David. Iar numele fecioarei era Maria. Şi, intrând la ea, i-a spus:

"Bucură-te, o, plină de har, Domnul este cu tine!" Ea s-a tulburat la acest cuvânt şi cugeta în sine ce fel de salut ar putea fi acesta. Însă îngerul i-a spus: "Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu! Vei zămisli şi vei naşte un fiu şi-l vei numi Isus. Acesta va fi mare: va fi numit Fiul Celui Preaînalt şi Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său; şi va domni peste casa lui Iacob pe veci, iar domnia lui nu va avea sfârşit". Maria a spus către înger: "Cum va fi aceasta, din moment ce nu cunosc bărbat?" Răspunzând, îngerul i-a spus: "Duhul Sfânt va veni asupra ta şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, sfântul care se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit şi ea un fiu la bătrâneţe şi aceasta este luna a şasea pentru ea, care era numită sterilă, pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil! Atunci, Maria a spus: "Iată slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău!"
Evanghelia după sfântul Luca 1,26-38

- O tânără fecioară dintr-un sătuc al Galileii are și ea, ca toate fetele de vârsta ei, un plan în viață: să se mărite și să întemeieze o familie. Ea îl iubea pe lemnarul Iosif, și la rândul ei se simțea iubită, motiv pentru care erau deja logodiți și așteptau cu nerăbdare ziua casătoriei, zi în care vor începe să locuiască împreună. Ce poate fi mai frumos între doi oameni, bărbat și femeie, decât să se iubească și să întemeieze o familie! Dar iată că în viața acestor logodnici intervine Dumnezeu cu un proiect și mai mare, de dimensiuni dumnezeiești. Pentru Maria, ceea ce-i spune Dumnezeu prin înger este greu de priceput, de digerat și acceptat. Ca ea să devină mamă înainte de căsătorie, aceasta înseamna să fie renegată de familie, să-l piardă pe logodnic și să devină victima oprobiului public. Legea sharia există și acum la musulmani. Ceea ce este de admirat în această tânără este curajul ei extraordinar de a nu ceda în fața tuturor perspectivelor omenești, sumbre și pline de necazuri, și de a urma voia și planul lui Dumnezeu. Deși este o simplă țărăncuță, fără nicio apărare, ea sfidează o întreagă ordine socială, atunci când

înțelege că Dumnezeu are un plan cu ea. Curajoasă a mai fost această Miriam; mai curajoasă decât Ecaterina Teodoroiu.

- Câte nu sunt de pregătit pentru o nuntă! Deja cu ani înainte cei doi se gândesc la o mulțime de lucruri și au foarte multe de rezolvat pentru ca acea oră zero a vieții lor să fie cea mai frumoasă din viață. Întrebarea care s-ar pune în toate aceste preocupări ale logodnicilor, este următoarea: Dumnezeu, cât loc are în planurile lor, sau el rămâne din ce în ce mai mult un element de decor (biserica frumos ornamentată și celebrarea cât mai fastuoasă și, bineînțeles, fotografiat și filmat totul)? Ce loc, sau cât loc are Dumnezeu în planurile noastre de muncă și în relațiile sociale? Cât loc are Dumnezeu în sărbătorile și în timpul nostru de relaxare și destindere? Cum am mai spus deja, Iașiul este împodobit pentru sărbătorile de iarnă și pe străzile centrale este multă forfotă, dar eu nu am văzut niciun simbol, niciun semn religios specific creștin în toate decorurile și toată forfota aceasta.

- În viața tinerei fecioare din Nazaret Dumnezeu intervine cu un plan care dă o altă direcție planului ei de a se mărita cu Iosif. Și astăzi Cel de sus vrea să intervină în planurile noastre pentru a le ridica de la nivelul uman, la un alt nivel, superior, divin. Dumnezeu nu vrea să încurce sau să anuleze planurile noastre și nu este contra noastră, a oamenilor. El vrea să lumineze, să purifice, să sublimeze chiar viața noastră, ridicând-o la un nivel care nu se oprește la stomac sau sex, ci urcă pe treptele superioare ale existenței, mult mai sus decât baza piramidei lui Maslow. În fața micimilor sau fricilor noastre, Domnul ne spune ca și fecioarei din Nazaret, ”nu te teme” să-ți deschizi inima, să înaintezi în larg, să te confrunți cu neprevăzutul și cu dificultățile, să crezi că iubirea, adevărul și dreptatea vor fi învingătoare.

- Nu te teme să construiești o lume pe care o visezi în cele mai frumoase vise ale tale. Nu te teme să o iei de la capăt, chiar dacă ai căzut de nenumărate ori. Nu te teme de semenul tău, căci el nu îți este lup, ci frate și soră. Ca și pentru fecioara ”plină de har” din Nazaretul Galileii, Dumnezeu vine și umple viața noastră. Golul interior și solitudinea, vidul din relațiile interumane, adesea superficiale și false, tot acest gol poate fi umplut cu Cel care este în cer, pe pământ și în tot locul. Depinde doar de noi dacă îi facem loc Domnului în inima și în viața noastră și dacă nu-i retragem dreptul de cetățenie din localitățile noastre. Prietenia și iubirea lui Dumnezeu ne va transforma în prieteni adevărați pentru ceilalți oameni și ne vom iubi cu o iubire adevărată, nu falsă și lipsită de consistență, așa cum sunt toate inimioarele, îmbrățișările și pupicii din internet.

Maria (în traducere, cea frumoasă) reprezintă poarta de intrare a lui Dumnezeu în lumea noastră. Ea este modelul perfect al omului pătruns de Dumnezeu, creatorul și salvatorul său. În afară de dânsa, nu există o altă creatură în istoria omenirii în care divinitatea să se unească mai mult cu omul. În ea și din trupul ei și-a luat trup Fiul lui Dumnezeu. În ea strălucește frumusețea absolută; în ea locuiește bunătatea absolută; ea nu este moartă, ci stă pentru veșnicie alături de Fiul ei în împărăția Tatălui. Cine vrea să fie frumos și bun, să privească nu spre top-modele aproape anorexice, ci spre această tânără fecioară a Palestinei de odinioară. În mintea mea de copil, de multe ori am asemănat-o pe fecioara Maria cu femeile din tablourile lui Grigorescu. Cred că în orice țară și în orice timp, oamenii pot găsi în Maria un model de urmat. Iar dacă ar fi să o spunem pe cea dreaptă: Nu forma corpului, nici vârsta nu reprezintă etalonul frumuseții adevărate, ci inima, mintea și mai ales capacitatea omului de a se deschide în fața planului pe care Dumnezeu îl are cu fiecare dintre noi.

- Creștinismul nu-și are începuturile într-un templu măreț, ci într-o casă sărăcăcioasă dintr-un sătuc de la periferia Imperiului.

Și nu începe cu regi și împărați, ci cu o tânără necunoscută de nimeni, ci doar de Dumnezeu. Iar primele cuvinte ale noii religii sunt: Bucură-te, nu te teme! Deschide-te spre bucurie, spre viață, așa cum deschizi fereastra ca să intre lumina și aerul proaspăt în casa ta. Bucură-te, căci Domnul este cu tine, vine la tine; mai mult, ia trup din trupul tău.

Dumnezeu este ”da” pentru noi, înainte ca să ne spunem ”da”-ul nostru. El ne-a iubit înainte ca noi să-l fi iubit; ne iubește chiar și atunci când noi nu-l mai iubim și ne iubește chiar dacă noi nu-l iubim niciodată. El ne iubește pe toți, buni și răi; căci numele lui este Iubire. Cu fecioara din Nazaret începe o altă istorie a omenirii, al cărei protagonist principal este Cel întrupat în sânul fecioarei. Din fecioara devenită mamă, Dumnezeu începe să scrie o altă istorie în care El, protagonistul principal, își asociază un partener, omul, pe fiecare om, inclusiv pe mine, care scriu aceste cuvinte, și pe tine, care le citești. Avându-l alături pe Domnul, istoria noastră devine una pozitivă, luminoasă, plină de viață, ca și istoria Mariei din Nazaret. Micile și banalele noastre istorii se umplu de conținut, capătă un sens și au un final luminos, dacă Dumnezeu își menține rolul de partener principal. Cum se întâmplă aceasta? Și Maria a cerut clarificări. Cum devine viața mea plină de sens și semnificație? O să-l întreb astăzi pe Duhul Sfânt. L-am întrebat și ieri și o să-l întreb și mâine.

10 decembrie

EȘTI PRIETEN CU VAMEȘII ȘI PĂCĂTOȘII?

Ce părere aveţi? Dacă un om are o sută de oi şi se rătăceşte una dintre ele, oare nu le lasă pe cele nouăzeci şi nouă pe munte şi se duce să o caute pe cea rătăcită? 13 Şi dacă se întâmplă să o găsească, adevăr vă spun că se bucură pentru ea mai mult decât pentru cele nouăzeci şi nouă care nu se rătăciseră. 14 Aceasta

este voinţa Tatălui vostru care este în ceruri: să nu se piardă niciunul dintre aceştia mici.
Evanghelia după sfântul Matei 18, 12-14

- În sacramentul spovezii, de nenumărate ori am fost iertați de Dumnezeu pentru păcatele noastre. De fapt, în toate sacramentele pe care le-am primit am simțit mila fără margini a Domnului. Am fost și suntem favorizați de Dumnezeu și de Biserică și este posibil ca din aceste motive să ne credem drepți în fața Lui și să devenim asemenea fariseului care îl disprețuiește pe vameșul cel păcătos (Lc 18, 9.14). Chiar dacă nu o spunem cu gura, în inima noastră putem să ne gândim că suntem drepți și fără păcat. Simptome ale acestui orgoliu se pot manifesta prin intoleranța noastră cu păcatele și defectele altora. Sunt situații în care uităm de cuvintele lui Cristos: ” Fiţi milostivi precum Tatăl vostru este milostiv!” (Lc 6, 36) și nu simțim compasiune pentru suferințele și păcatele semenilor noștri. Papa Francisc a spus: ”Dumnezeu iartă nu printr-un decret, ci cu o mângâiere”. Noi suntem îmbrățișați de Tatăl ceresc prin Fiul său care ia asupra lui păcatul lumii, căci nu a venit ”să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Mt 20, 28). Dumnezeu cel milostiv reprezintă unul din atributele sale, atât în creștinism cât și în islam. Însă El își manifestă dreptatea mai ales prin milă și îndurare. Iar, noi, dacă vrem să fim iertați de păcate, trebuie să iertăm la rândul nostru: ”Și ne iartă nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri!” (Mt 6, 12).

- Părinții doresc tot binele pentru copiii lor; din ce motiv? Pentru că știu din proprie experiență că viața îți rezervă puține bucurii și că mai târziu se vor confrunta cu multe dificultăți. Dumnezeu ne vrea binele mai mult decât ni-l dorim noi, motiv pentru care ne ia pe umerii lui, acolo unde noi, obosiți de atâta căutare a oiței pierdute și readucere a ei în staul, ne-am fi revărsat nemulțumirea și mânia lovindu-o pe oaia rătăcită și rebelă. În

timpul Adventului, pe acest Dumnezeu milostiv ne pregătim să-l primim în inimile noastre. Poate ne-am format o concepție a unui Dumnezeu ca judecător implacabil; dacă așa stau lucrurile, acest fragment evanghelic ne este necesar ca un medicament indispensabil vindecării noastre sufletești. El este precum un păstor care merge în căutarea oiței rătăcite, căci vrea să nu se piardă niciun om; nimeni să nu cadă în osânda veșnică. Dacă în trecut, prin felul nostru de a gândi și a fi, am fost duri și inflexibili cu greșelile altora, astăzi riscăm să cădem în extrema cealaltă, și anume să devenim ”buni”, adică de acord cu tot ceea ce fac oamenii. Dumnezeu rămâne bun cu omul, dar să nu uităm că a plătit cu propria viață atașamentul său față de Tatăl și față de noi, poporul său. Dumnezeu nu vrea pierzarea nimănui; cu atât mai puțin a celor mici, a celor suferinzi sau loviți grav de valurile reci ale vieții. El vrea mântuirea noastră, iar această vrere și-o arată atât prin iertarea pe care ne-o acordă mereu, cât și prin misiunea cu care ne învestește de fii ai luminii și milostivirii sale.

- În creștinătatea actuală, avem senzația că mai mulți sunt cei care au părăsit staulul oilor, decât cei rămași în el. Noi, cei rămași fideli și credincioși, suntem îndemnați să nu stăm în staul, ci să mergem spre periferii, dialogând cu cei îndepărtați de Dumnezeu și de biserică, iar ei, văzând faptele noastre bune, să-l preamărească din nou pe Tatăl din ceruri. Pare un fel de nebunie faptul ca păstorul să lase cele 99 de oi și să plece după una, doar una, cea rătăcită. Ce fel de păstor mai este acesta? Poate ne scandalizăm de un astfel de păstor, dar aceasta până când cea rătăcită nu suntem noi înșine. Adică dorim toată dragostea lui Dumnezeu pentru noi și mai puțin pentru alții. Ne comportăm ca niște copii egoiști care se supără rău de tot atunci când părinții își manifestă iubirea și pentru alți frați și surori ale noastre. Îi acaparăm, îi dorim în totalitate doar pentru noi și privim cu un ochi rău și egoist iubirea lui Dumnezeu pentru cei care nu sunt din staulul bisericii în care am fost botezați. Să înțelegem mai

bine această evanghelie, iar în ambientul în care trăim să manifestăm mai multă empatie cu cei care gândesc sau se comportă diferit de noi. Și nu ne-ar strica deloc să legăm prietenii cu cei de altă confesiune religioasă, ca și cu cei care nu calcă pragul bisericii; cu cei certați cu morala creștină. Și să întindem mâna adversarilor noștri, celor care ne-au făcut rău sau cărora nu le pasă câtuși de puțin dacă suntem vii sau am murit. Să fim asemenea lui Isus Cristos, ”prieten cu vameșii și păcătoșii” (Mt 11, 19).

11 decembrie

VENIȚI LA MINE VOI TOȚI CEI OSTENIȚI ȘI ÎMPOVĂRAȚI!

În acel timp, Isus a luat cuvântul şi a zis: "Veniţi la mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi da odihnă! Luaţi asupra voastră jugul meu şi învăţaţi de la mine că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi alinare pentru sufletele voastre! Căci jugul meu este plăcut , iar povara mea este uşoară".
Evanghelia după sfântul Matei 11, 28-30

- Sunt biserici, aici în Iași sau în alte locuri, în care îmi place să intru și să stau îndelung în tăcere, într-o strană, privindu-i pe sfinții de pe pereți sau pe cei din iconostas. Aceste lăcașuri sfinte reprezintă pentru mine o bună terapie spirituală. Sfinții îmi vorbesc liniștiți de pe pereți, iar din iconostas sau de dincolo de el, îmi șoptește Dumnezeu tainele sale nepătrunse. Lăcașurile acestea sacre sunt casa lui Dumnezeu și a sfinților lui, iar în această casa sufletul meu își regăsește odihna de care atât de mult am nevoie. Aici îl întâlnesc pe Dumnezeul cel blând și smerit cu inima și El îmblânzește (măcar pentru puțin timp) inima și mintea mea, ambele rebele, neliniștite și nesătule; ambele în ceartă una cu alta.

-Când mi se întâmplă să ajung la mare, mă așez undeva pe mal, privind-o îndelung și lăsându-mă pătruns de sunetul surd și profund al valurilor ei. Valuri care zi și noapte, mai liniștite sau mai agitate, se sparg de aceleași maluri. Pe malul mării, sufletul meu intră în sintonie cu zbuciumul continuu al valurilor; din adâncuri, marea își trimite la suprafață neliniștile ei, la fel cum din adâncul inimii mele, neliniștile ies la suprafață și împreună cu sunetul valurilor formează o tânguire surdă a existenței mele de pelerin neliniștit într-o lume atât de frumoasă, dar în care rămân doar un călător, care din când în când apelează la terapia valurilor mării.

- Sunt multe locuri în natură, într-o poiană însorită și plină cu flori, pe creștetul munților, pe câmpii întinse sau pe dealuri, unde mă umplu de liniște și inima mea își recapătă pacea. Cerul înstelat al nopților de vară mă vrăjește cu frumusețea și misterul lui și mereu îmi caut steaua mea printre nenumăratele stele de pe bolta cerească. Sunt atâtea locuri în care simt prezența unui Dumnezeu care mă îmbrățișează, mă strânge la piept și-mi umple întreaga ființă cu pacea lui fără margini. În frumoasele și liniștitele noastre biserici, ca și în templul zidit de Creator la facerea lumii, Dumnezeu ne cheamă la el pentru a ne oferi pacea lui, o pace de care atât de mult avem nevoie, noi, aceste furnici din furnicarul lumii, care niciodată nu ne astâmpărăm, ne agităm și ne preocupăm pentru atât de multe lucruri, fără să ne dăm seama că mult mai important este să fim în pace cu Dumnezeu și cu semenii noștri. Nouă, celor care suferim de cea mai răspândită boală a secolului (XX și XXI), stresul, astăzi, dintre zidurile bisericilor sau din templul lui fără margini, pământul și întregul univers, Dumnezeu ne cheamă: ”Veniți la mine, voi toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi da odihnă!” Pentru a ne reface forțele, nu-i neapărat nevoie să mergem în Hawai; pacea și liniștea ne sunt oferite gratis între zidurile frumoaselor noastre biserici sau în atâtea locuri liniștite din natură.

- Vorbeam nu demult cu părintele Dan Sandu, preot la biserica Sfântul Nicolae din vecinătatea complexului Palas și-mi exprimam durerea pentru faptul că atâta lume intră în acest complex, dar nici măcar nu-și dă seama că trece pe lângă această frumoasă biserică. Mă gândeam și la toți corporatiștii sau atâția alți angajați care lucrează în Palas sau prin împrejurimi. În pauzele pe care le au, mulți ies la o țigară cu alți colegi de muncă; oare există vreunul care încearcă să-și reîncarce bateriile în liniștea dintre zidurile bisericii Sfântul Nicolae domnesc?

- Suntem obosiți din cauza ritmului de viață care ne cere mereu mai mult și ne dă mai puțin. Trăim într-o societate în care cei bătrânii sunt scoși pe tușă și aruncați în singurătatea grea a bătrâneții lor. Suntem speriați zilnic cu tot felul de știri cu care mass-media încearcă să ne capteze atenția. Ne culcăm obosiți și de multe ori ne trezim dimineața tot obosiți și așteptăm sfârșitul de săptămână, vacanța sau concediul pentru a ne odihni mai mult. Din cele observate, am ajuns la concluzia că, de la un an la altul crește numărul celor care sunt pătrunși de singurătate, de dureri interioare și de un fel de oboseală existențială. Mii, sau poate zeci de mii de ieșeni care au crezut că vor trăi o viață fericită în casele pe care și le-au construit la periferiile orașului, stau acum, zilnic, câte două sau trei ore în mașină, în acel dute-vino casă-serviciu care îi obosește, îi stresează și le infestează plămânii și sângele cu noxele din țevile de eșapament. Se apropie Crăciunul. Avem atât de multă nevoie de pacea și liniștea inimii. Nu știu cât le vom găsi în decorurile din oraș, în cadourile lui Moș Crăciun sau în mesele noastre copioase. Cred că pacea și bucuria interioară le vom găsi mai degrabă în inima noastră blândă și modestă, în pacea și curăția sufletului nostru, în spovadă și împărtășirea cu Domnul, în bisericile noastre, sau în rugăciunea tăcută pe care o înălțăm zilnic către Dumnezeu și sfinții săi.
Advent binecuvântat tuturor!

12 decembrie

SUNTEM VIOLENȚI?

În acel timp, Isus a început să vorbească mulţimii: "Adevăr vă spun, nu s-a ridicat, dintre cei născuţi din femeie, unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Însă cel mai mic din împărăţia cerurilor este mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul şi până acum, împărăţia cerurilor este asaltată cu violenţă şi cei violenţi o iau prin forţă. Căci toţi Profeţii şi Legea au profeţit până la Ioan şi, dacă vreţi să admiteţi, el este Ilie care trebuie să vină. Cine are urechi, să asculte!"
Evanghelia după sfântul Matei 11,11-15

Astăzi, evanghelia ne prezintă figura impunătoare a unui preot al Vechiului Testament, Ioan Botezătorul, fiul preotului Zaharia din familia sacerdotală a lui Aron. În Ioan, preoția Vechii Alianțe merge pe drumul prin care ajungem la noul și veșnicul preot, Isus Cristos. Activitatea lui Ioan este asemănată cu cea a marelui profet Ilie, omul care trebuia să-i îndrepte pe evrei spre venirea Domnului. Iar Ioan este mai mare decât Ilie, întrucât îl va arăta direct și personal pe Mesia ca fiind deja între oameni. Prin cuvântul și exemplul său, Ioan ni-l arată nouă tuturor pe însuși Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos.

-”Împărăția cerurilor este asaltată cu violență și cei violenți o iau prin forță”. Greu de înțeles sunt aceste cuvinte, întrucât Isus în care credem ne dă pacea Tatălui și face din noi fii ai păcii. Sensul acestor cuvinte este acesta: Dacă avem curajul să primim Evanghelia în viața noastră, trăind, de exemplu, spiritul fericirilor (Mt 5, 3-12), atunci vom întâmpina diferite dificultăți, pornind din familie, continuând cu locul de muncă și apoi printre prieteni și cunoscuți. Oare nu așa s-a întâmplat cu creștinii începând de la împăratul Nero și până în prezent? Oare nu au fost ei persecutați în orice epocă a istoriei? A veni astăzi cu Evanghelia în spațiul public, în lumea economiei sau a politicii

creează nenumărate probleme celor care au un astfel de curaj. Cel care urmează calea dreaptă, pentru care da este da și nu, nu, albul este alb și negrul negru, o astfel de persoană este calificată drept fanatică și periculoasă pentru binele public; este marginalizată, așa cum se întâmplă astăzi cu religia și bisericile în spațiul Uniunii Europene, unde ”politically correct” este să nu se vorbească despre Dumnezeu în nicio instituție publică.

- Și la nivel individual, Evanghelia naște în noi violență, căci ne constrânge să ieșim din lenea, comoditatea și ipocrizia noastră, din felul nostru de a fi niște creștini căldicei (Ap 3, 15-16). A fi creștini dintr-o bucată înseamnă schimbări radicale în viața concretă de fiecare zi, așa cum sunt de exemplu neprotestanții, care nu consumă alcool, iar toți ceilalți îi denumesc pocăiți și-i consideră niște fanatici, niște curioși cu obiceiuri anormale. Cândva i-am spus cuiva că eu nu consum alcool și nu fumez; imediat m-a întrebat: Ce ai pățit, ești bolnav?

- Ioan Botezătorul va deveni o victimă a violenței lui Irod și a unei femei care nu putea suporta glasul lui acuzator (dar drept). Violenți devenim și noi ori de câte ori îi reducem la tăcere pe cei care ne spun lucruri neplăcute (dar drepte, adevărate). Adevărul îi supără pe mulți și fac orice pentru a acoperi glasul acelora care îl proclamă. Violenți suntem în trafic, când claxonăm și spunem tot felul de vorbe rele și urâte. Violenți suntem atunci când nu ne găsim liniștea până nu i-o plătim celui care ne-a supărat sau ne-a făcut vreo nedreptate. Aceste mânii interioare ne tulbură somnul, ne strică digestia și ne otrăvesc inima. Cu toate acestea, greu mai renunțăm la manifestările noastre de violență; suntem, cum se spune, mâțe blânde dar care zgârâie rău.

- Violențe sunt în stadioanele noastre, unde fanii echipelor în loc să cânte și să danseze împreună pentru frumusețea spectacolului sportiv, își strigă unii altora vorbe urâte, se încaieră, se rănesc și vandalizează totul. Există atâta violență în fanatismele

religioase; am citit sau auzit nenumărate cuvinte pline de ură și dispreț față de preoți și biserică. Și aceasta nu s-a întâmplat doar în perioada comunistă, ci și astăzi, când ne lăudăm că formăm o lume civilizată și democratică. În care Dumnezeu credem noi astăzi? În cel care s-a rugat pentru cei care l-au pironit pe cruce, sau în care? Cum sunt jocurile pe care le folosesc copii noștri? Pline de violență. Cum sunt filmele thriller și horror? Pline de violență. Cum este limbajul multor politicieni? Plin de venin. Isus Cristos, Francisc din Assisi, Mahatma Ghandi, Nelson Mandela, Padre Pio, Maica Tereza și mulți alții ca ei au trăit non violența și acesta este motivul pentru care au realizat lucruri mărețe în viața lor. Ei sunt un exemplu pentru noi, de a iubi pe cine ne urăște, de a-l înțelege pe cel care nu vrea să ne înțeleagă, de a aduce pacea acolo unde alții aduc neînțelegeri și conflicte, de a fi calmi atunci când alții se agită și devin nerăbdători și nervoși, de a-i zâmbi celui care se încruntă la noi etc. Advent binecuvântat tuturor!

13 decembrie

EȘTI MULȚUMIT SAU NEMULȚUMIT?

În acel timp, Isus a început să vorbească mulţimii: "Cu cine voi compara această generaţie? Este asemenea copiilor care stau în pieţe şi strigă către alţii, zicând: «V-am cântat din fluier şi n-aţi dansat, v-am cântat de jale, şi n-aţi bocit». Căci a venit Ioan, care nu mănâncă şi nu bea, iar ei spun: «Are diavol». A venit Fiul Omului, care mănâncă şi bea, iar voi spuneţi: «Iată un mâncăcios şi un băutor de vin, prieten cu vameşii şi păcătoşii!». Dar înţelepciunii i s-a dat dreptate după faptele ei". Evanghelia după sfântul Matei 11,16-19

- Îmi aduc aminte de italienii sau germanii pe care i-am cunoscut încă din anul 1986. De atunci și până în prezent, se plâng de lipsuri; nu le ajunge ceea ce au, cât au și doresc mereu mai mult.

La acest cor al nemulțumiților se adaugă și alte nații ale continentului nostru, inclusiv românii, care erau nemulțumiți pe timpul lui Ceaușescu pentru că mâncau salam cu soia și nemulțumiți au rămas până astăzi, când galantarele sunt pline cu nenumărate sortimente de salam și alte cărnuri.

Oare ce ar spune Isus despre noi, care oricum ar merge lucrurile, tot nemulțumiți suntem? Dar de Dumnezeu suntem mulțumiți? El vine la noi, dar sunt mulți care nu-l bagă în seamă. Alții nu vor să audă de El (Vezi proiectul Constituției europene din care este scoasă intenționat orice referire la Dumnezeu); Dumnezeu vine spre noi, iar noi fugim de el: ”Între ai săi a venit iar ai săi nu l-au primit” (In 1, 11).

-Nu ne mulțumește nimeni și nimic. Dacă vreun predicator ne propune o viață de credință riguroasă, cu multe posturi și renunțări, fugim de așa ceva, considerând-o imposibilă și păguboasă. Spunem: O viață am; și pe aceasta să o trăiesc în asceză și renunțări?! Dacă ni se propune opusul, o viață plină de bucurie, nici pe aceasta nu suntem dispuși să o trăim, căci sunt mulți aceia care rămân îngândurați și cu privirea aproape tristă chiar și atunci când au cele necesare pentru un trai onest și decent. Dacă astăzi ar veni Cristos printre noi, dacă ar cânta și s-ar distra la mesele noastre, oare nu ne-am scandaliza de el, așa cum s-au scandalizat contemporanii săi? De fapt, ce dorim? Dacă stăm bine și ne analizăm, vom constata că nici noi nu știm bine ce vrem. Sau poate dorim să obținem rezultate deosebite, dar fără efort. Am vrea să fim plăcuți în fața lui Dumnezeu, dar ne preocupă foarte mult ce gândesc oamenii despre noi. De exemplu, dacă vrem să ieșim în societate, stăm îndelung în fața oglinzii și greu ne mai asortăm îmbrăcămintea; dar nu știu cât de mult ne preocupăm de cum arată sufletul nostru și ce este în inima și gândurile noastre.

- Știm cu adevărat ce vrem de la viață; știm să fim responsabili pentru faptele noastre, sau când ceva nu merge bine, dăm vina

pe alții? Oare nu suntem ca și contemporanii lui Isus, care nu erau mulțumiți nici cu el (este un mâncăcios și băutor de vin), nici cu Ioan Botezătorul (este prea rigorist și cam fanatic)? Oare nu așa se întâmplă cu mulți enoriași care oricum ar fi preotul lor, tot îi găsesc hibe și sunt nemulțumiți de el? Nu suntem mulțumiți de patriarhul Daniel, spunând că prea îi plac banii. Multor catolici nu le place de acest papă, că prea a alunecat în chestii sociale și pune în pericol credința și morala creștină; este un fel de eretic, ca să nu spun mai rău. Și, mai grav, mulți nu sunt mulțumiți nici de Dumnezeu, pentru că nu-i pasă de această lume și nu ia măsuri contra celor răi.

- În realitate, cred că inima noastră nu este niciodată mulțumită. Repede ne plângem de lucrurile care nu ne plac și avem o lungă listă a celor care ar trebui să se schimbe, să fie altfel. Dar suntem atât de începți, atât de leneși și comozi în a pune umărul la treabă și a schimba lucrurile care depind de noi și de efortul nostru de fiecare zi. Un cadou pe care putem să ni-l oferim la Crăciunul care bate la ușă ar fi hotărârea de a nu ne mai plânge de ceea ce lipsește sau nu-i pe gustul nostru și de a fi recunoscători pentru tot ceea ce suntem, facem și avem, recunoscându-ne în același timp propriile responsabilități, ca și limitele și greșelile noastre. Să nu mai fim ca acei copii care nu sunt niciodată mulțumiți cu jocurile pe care le au și mereu vor altele noi. Advent binecuvântat tuturor!

14 decembrie

CE FACEM CU TRIMIȘII DOMNULUI?

După ce au coborât de pe munte, discipolii l-au întrebat pe Isus: "De ce spun cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?" Răspunzând, Isus le-a zis: "Într-adevăr, Ilie trebuie să vină şi va restabili toate. Eu însă vă spun: Ilie a venit deja, dar nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el ceea ce au vrut. Tot aşa are să

sufere şi Fiul Omului din cauza lor". Atunci discipolii au înţeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul.
Evanghelia după sfântul Matei 17,10-13

- În urmă cu două mii de ani, la împlinirea unor timpuri stabilite, acel Dumnezeu în care și noi credem, din cerurile lui l-a trimis între noi, pământenii, pe însuși Fiul său, un Mesia pe care îl așteptăm și astăzi să vină pe pământ, așa cum îl așteptau evreii pe profetul Ilie. Iar pentru poporul său ales, pentru toți urmașii lui Avraam, Yahve l-a trimis pe Ilie, pe Isus Cristos, ca și pe Ioan Botezătorul. Însă pe toți aceștia trei, ca și pe mulți alți profeți, evreii i-au persecutat în diferite feluri. Noi, cum ne comportăm cu trimișii Domnului? Dar cu Dumnezeu, cum ne comportăm? Acum, în acest timp special de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii lui, ce facem? Astăzi, ce loc ocupă El în viața mea?

- Apelăm la GPS sau Waze pentru a de indica drumul corect spre destinație. Apelăm la tot felul de consilieri și psihologi în a ne îndruma spre luminița de la capătul tunelului. Dăm cu degetul, căutând la nesfârșit și cu înfrigurare în ecranele smartphone-urilor noastre, căutând ce anume? Drogați deja de tehnică și de internet, căutăm fericirea într-o lume iluzorie, adică inexistentă, ignorându-i adesea pe cei de care ne frecăm coatele zilnic. Căutăm mereu pe cineva care să ne spună cu cine să votăm, ce alegeri să facem în materie de modă, alimentație, mașină, casă și decorațiuni interioare, meniul și programul nunții etc. Căutăm și preoți cu har și călugări asceți cu viață sfântă. Suntem mereu în căutarea a ceva, sau a cuiva; nici noi nu știm bine pe cine căutăm și nici ce anume dorim, iar acest lucru este grav. Mai grav însă este faptul că nu ne căutăm pe noi înșine, iar (așa cum zicea Nicolae Iorga) cel mai întunecat continent de pe glob suntem noi înșine.

- Ca și creștini, avem așteptări mari de la aleșii și trimișii Domnului, iar când aceștia își iau misiunea în serios și ne spun clar și răspicat ce și cum să facem, cum să fie credința noastră, atunci le întoarcem spatele și ne vedem de ale noastre, scoțându-i pe acești profeți incomozi din planurile și din orizontul vieții noastre. Eventual, căutăm sau dorim un alt ales al Domnului, mai pe placul nostru, mai asemănător capriciilor și egoismului nostru. Chiar pe însuși Dumnezeu ni-l confecționăm tot după calapoadele noastre, iar din religie facem un mixtum compositum, un meniu care să hrănească stomacul comod și leneș al ființei noastre nici caldă, nici rece, nici credincioasă, nici necredincioasă.

- Ce bine ar fi dacă i-am primi pe oamenii lui Dumnezeu exact așa cum El ni-i trimite și mai ales, dacă am primi în viața noastră cuvântul divin în totalitatea lui, fără răstălmăciri și interpretări după bunul nostru plac. Dacă nu-i acceptăm pe trimișii Domnului așa cum EL îi vrea și-i trimite la noi, ne va fi foarte greu sau chiar imposibil să-l primim în viața noastră pe Dumnezeu. În loc să pictăm noi portretul trimișilor trimișilor Domnului și chiar al lui Dumnezeu însuși, mult mai bine este să ne lăsăm modelați de sculptorul divin, așa cum un bloc de marmură se lasă sculptat de dalta artistului, ajungând astfel o statuie demnă de toată admirația.

- Mă întreb de ce oare nu reușim niciodată să ne sincronizăm cu Dumnezeu și cu trimișii lui? De ce suntem mereu în întârziere la apelul lor și recunoaștem tardiv valoarea lor și a învățăturii pe care ne-o transmit? Așa cum se întâmplă în relațiile de iubire care falimentează: După ce am pierdut deja o mare iubire, abia atunci ne dăm seama ce și pe cine am pierdut. De ce oamenii cu adevărat valoroși nu au spațiu prea mare de desfășurare? De ce îi marginalizăm și nu de puține ori aruncăm cu pietre după ei sau cu vorbe grele? Comuniștii i-au aruncat în pușcării sau i-au exterminat direct pe oamenii de valoare, iar noi, capitaliștii de

astăzi, rămânem indiferenți și reci față de trimișii Domnului sau facem din ei simple obiecte de decor cu care ne ornăm existența în anumite momente. În rest, ne vedem de ale noastre ca și cum toți aceștia nu ar exista; mai grav, ca și cum Dumnezeu însuși nu ar exista.

- Se mai întâmplă un lucru grav în societatea noastră. Aseară am vizionat filmul Cardinalul, despre viața și martirajul lui Iuliu Hossu și a multor ierarhi, clerici ai Bisericii Greco-Catolice. După film mă gândeam la faptul că în perioada comunistă nu se spunea nimic despre ei și biserica lor. Și nu puțini dintre părinții și bunicii actualei generații se simțeau mândri de noua orânduire, deși mâinile lor erau pătate cu sângele acestor martiri. Astăzi, fii și nepoții călăilor și persecutorilor de ieri aduc elogii victimelor înaintașilor lor. Așa sunt oamenii: După ce ucid un profet cu pietre, îi ridică un monument de apreciere și laudă. Când ne vom sincroniza viața cu exemplul și învățătura trimișilor Domnului? Sau vom fi mereu în întârziere la apelul Domnului?
- Și mai este un aspect care trebuie spus: Oare ne dăm seama că fiecare dintre noi suntem profeți ai Domnului? Suntem conștienți de misiunea primită de la El, de a-i da mărturie prin viața și cuvintele noastre? Sau suntem un fel de Marta care se preocupă de multe treburi și uită de partea Mariei, care stătea la picioarele Domnului, ascultându-i învățătura?

15 decembrie

BUCURAȚI-VĂ!

În acel timp, auzind Ioan, în închisoare, de faptele lui Cristos, i-a trimis pe unii dintre discipolii săi ca să-i spună: "Tu eşti cel care trebuie să vină, sau să aşteptăm un altul?" Isus, răspunzând, le-a spus: "Mergeţi şi faceţi-i cunoscut lui Ioan ceea ce auziţi şi vedeţi: orbii văd, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţaţi şi surzii

aud, morţii învie, iar săracilor li se aduce vestea cea bună! Şi fericit este cel care nu se scandalizează de mine". După ce au plecat aceştia, Isus a început să le vorbească mulţimilor despre Ioan: "Ce aţi ieşit să vedeţi în pustiu? O trestie legănată de vânt? Sau ce altceva aţi ieşit să vedeţi? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei care poartă haine moi sunt în casele regilor! Dar ce aţi ieşit să vedeţi? Un profet? Da, vă spun, chiar mai mult decât un profet. Acesta este cel despre care s-a scris: «Iată, eu îl trimit pe îngerul meu înaintea feţei tale; el va pregăti calea înaintea ta». Adevăr vă spun, nu s-a ridicat, dintre cei născuţi din femeie, unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Însă cel mai mic din împărăţia cerurilor este mai mare decât el".
Evanghelia după sfântul Matei 11, 2-11

În limba latină, această duminică este numită "gaudete! ", adică "bucurați-vă! ", deoarece Dumnezeu este cu noi și ne vindecă de bolile noastre; ne scapă de slăbiciunile și lipsurile noastre; ne eliberează chiar și de cel mai mare dușman, moartea. Bucuria noastră, a creștinilor izvorăște din siguranța că Dumnezeu este cu noi; s-a căsătorit cu noi și ne este solidar în bucurie și durere, în timp de sănătate, ca și în caz de boală; ne iubește cu o iubire veșnică. Bucuria intră în inima celui care îi ajută pe cei mici, săraci, bolnavi, părăsiți. În toți cei care iubesc în felul acesta, Dumnezeu își face locuință și devine bucuria lor de fiecare zi.

- Suntem siguri?
"Tu eşti cel care trebuie să vină, sau să aşteptăm un altul?" Credința marelui Ioan Botezătorul este scuturată din temelii și pusă la grea încercare. Care-i motivul? Nu atât faptul că zace în închisoare, ci mai ales pentru veștile care ajung la urechile lui despre predica și faptele lui Isus din Nazaret. El austerul, revoluționarul nu mai știe ce să creadă despre Isus și se întreabă dacă nu cumva și-a greșit cariera, încercând să-i pregătească venirea între oameni, să fie înaintemergătorul lui. Ioan este într-

o criză interioară de conștiință așa cum sunt toți acei predicatori, preoți, călugări și călugărițe care într-o anumită perioadă a vieții lor ajung să se întrebe dacă nu cumva au mers pe un drum care nu este cel mai potrivit pentru ei și dacă Dumnezeul în care au crezut este același cu cel cu care se confruntă în prezent. O astfel de criză se numește criză a vocației, dar este în același timp și o criză existențială, asemănătoare crizelor care-i duc pe foarte mulți în stări grave de depresie. Este criza părinților care nu știu dacă au fost cei mai buni părinți pentru copiii lor. Este criza unuia care părăsind un post de conducere, este urmat de un altul care nu ține cont mai deloc de ceea ce a fost înaintea lui. Reflectând la toate aceste crize și multe altele asemănătoare, ne putem consola cu acest gând: Dacă chiar și marele profet Ioan a trecut printr-o criză, noi de ce am fi scutiți de ele?

- Tu ești cu adevărat Dumnezeu?

În fața tuturor nedreptăților și absurdităților, ajungem să ne punem o întrebare foarte grea, care poate fi și o sfidare a lui Dumnezeu: Cu adevărat, tu ești Dumnezeu? Acest Dumnezeu care din iubire pentru noi și-a dat chiar și ultima suflare, zic, acest sacrificiu suprem al Fiului lui Dumnezeu a schimbat ceva în gândirea și viața oamenilor? Viața creștinilor este mai bună decât a japonezilor, necreștini? Viața multor creștini care pășesc cu regularitate pragul bisericii este mai bună decât a acelora care trăiesc ca și cum Dumnezeu nu ar exista? La aceste întrebări, fiecare ar trebui să răspundem în dreptul nostru, dar să răspundem în mod matur și cu mâna pe inimă, adică în mod sincer. Pe cine vom sărbători peste zece zile? Pe un copil drăgălaș care stoarce inimii noastre o emoție plăcută? Ce este Crăciunul? O sărbătoare în care mâncăm bine și ne bucurăm de cadoul primit? În lunga noapte care a cuprins mintea multora, în aceste timpuri de hipertrofie a inimii, suntem plini de dubii și nesiguranțe în fața unui Dumnezeu despre care știm prea puțin și pe care îl înlocuim cu tot felul de surogate.

- "Ceea ce auziți și vedeți"
Atâtea minuni se întâmplă în zilele noastre, așa cum se întâmplau acum două mii de ani înainte în Palestina ocupată de romani. Sunt și astăzi nenumărate semne ale prezenței lui Dumnezeu: Sunt multe minuni fizice, dar mult multe sunt cele interioare, spirituale. Oameni care au ieșit din disperare; oameni cu inimile frânte din cauza trădărilor, dar capabili de iertare și iubire chiar și a celor mai mari dușmani ai lor etc. Mulți suntem martorii unor "minuni" în viața noastră; mulți am murit pentru păcat și acum suntem vii și trăim pentru Dumnezeu. Suntem cale din cel care este Calea; suntem viață din cel care este Viața; suntem adevăr din cel care este Adevărul; suntem iubire din cel care este Iubirea. Pentru toate aceste motive, astăzi biserica ne îndeamnă: Bucurați-vă!
Advent binecuvântat tuturor!

16 decembrie

SUNTEM SINCERI ŞI ÎN NUMELE CUI VORBIM?

După ce a venit Isus în templu, în timp ce învăţa, s-au apropiat de el arhiereii şi bătrânii poporului şi i-au spus: "Cu ce autoritate faci acestea şi cine ţi-a dat această autoritate?" Dar Isus, răspunzând, le-a zis: "Vă voi întreba şi eu un lucru. Dacă îmi veţi răspunde, vă voi spune şi eu cu ce autoritate fac acestea. Botezul lui Ioan de unde era: din cer sau de la oameni?" Dar ei discutau între ei: "Dacă spunem: «Din cer», ne va zice: «Atunci de ce nu aţi crezut în el?» Iar dacă spunem: «De la oameni», ne temem de popor, pentru că toţi îl consideră pe Ioan ca profet". Şi i-au răspuns lui Isus: "Nu ştim". Atunci, el le-a zis: "Nici eu nu vă spun cu ce autoritate fac acestea".
Evanghelia după sfântul Matei 21, 23-27

- Dumnezeu este atotștiutor și ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine; lui nu-i scapă nici gândurile noastre cele

mai ascunse. El este arbitrul nostru moral, iar prin glasul conștiinței ne reproșează răul comis, cu intenția de a ne corecta, să devenim oameni adevărați. Dar, este greu să ne recunoaștem duplicitățile, să le mărturisim și să renunțăm la ele. Din păcate, nu de puține ori, pentru a ne salva imaginea (de altfel, falsă) avem exact atitudinea arhiereilor și bătrânilor din evanghelia de mai sus. Ne ascundem cu încăpățânare în spatele propriilor măști, a propriei autorități, ceea ce face imposibilă convertirea noastră. Așa cum este posibil ca și de acest Crăciun, noi, creștinii bimilenari, să rămânem la fel de superficiali sau de falși cum am fost și anul trecut, și să treacă această frumoasă sărbătoare fără a produce o schimbare importantă în viața noastră.

Trebuie să avem curajul lui Isus și să facem să tremure minciuna din noi; să o izgonim afară din viața noastră. Așa cum nu suportăm mizeria în casă, la fel nu trebuie să suportăm duplicitatea în sufletele noastre. Și mai este un aspect pe care îl putem deduce din curajul cu care Isus îi înfruntă pe arhierei și bătrâni: Când vedem că alții sunt lipsiți de sinceritate, luăm vreo atitudine, așa cum a luat Isus? Sau tăcem, pentru a nu deranja pe nimeni, pentru a păstra prietenia cu cei răi (ce fel de prietenie o mai fi și aceasta?), pentru a nu ni-i face dușmani? Putem deveni mai buni și îi ajutăm și pe alții să devină, dacă demascăm răul, dacă mergem la rădăcina lui și-l scoatem din noi, așa cum un stomatolog ne extrage dintele cariat din gură. Chiar dacă ne-a făcut o anestezie, după extracție tot simțim durere, dar ne-am eliberat de un focar de infecție.

- În evanghelia de astăzi, problema este că Isus predică fără a avea un document, o autorizație de predicator. El nu este din clasa sacerdotală, nu s-a format la școala vreunui rabin și nici nu face parte din grupul celor care conduc treburile la templu. Deci, el în numele cui vorbește și de la cine a primit autorizația și dreptul de a vorbi despre Dumnezeu și despre tradițiile religioase ale iudaismului? De fapt, la el, ce-i deranja pe arhierei

și pe bătrâni? Probabil, îi rodea gelozia pentru succesul lui în rândul poporului. La fel cum îi deranja comportamentul lui Ioan Botezătorul, considerat de toți ca un profet, dar care nu făcea parte activă din ierarhia sacerdotală.

- Atitudinea acestor autorități ale evreilor de odinioară îmi dă de gândit mie, astăzi: Ce cred și cum mă comport cu toți acei mireni, laici care își exprimă părerile despre credință, despre viața clericilor? Ei nu fac parte din ierarhia bisericii, deci nu au autorizația să vorbească oficial despre lucrurile lui Dumnezeu. Și totuși, atunci când își permit să spună ceva despre credință sau despre modul cum trăiesc clericii, despre cum văd ei că merg lucrurile în biserică, eu, clericul autorizat, oare nu le pun exact aceeași întrebare ca cea a bătrânilor și fariseilor: "Cu ce autoritate faci acestea şi cine ţi-a dat această autoritate?" Iar în relațiile dintre biserici, oare nu aceasta este acuza pe care de secole creștinii catolici și ortodocși o adresează tuturor protestanților și neoprotestanților? Pe un ”pocăit” care umblă mereu cu Biblia la el și îți vorbește dintr-însa, noi, creștinii tradiționali, îl întrebăm: Pe tine cine te-a autorizat să vorbești din ea? Baricadați fiecare pe propria poziție, continuăm să rămânem divizați, împărțiți, iar diavolul se bucură, căci el cunoaște bine valoarea dictonului ”divide et impera”. Evanghelia de astăzi are multe întrebări pentru fiecare dintre noi, și tare bine ar fi să răspundem la ele.
Advent binecuvântat tuturor!

17 decembrie

GENEALOGIA LUI ISUS=GENEALOGIA NOASTRĂ

Cartea genealogiei lui Isus Cristos, fiul lui David, fiul lui Abraham: Abraham i-a dat naştere lui Isaac; Isaac i-a dat naştere lui Iacob; Iacob le-a dat naştere lui Iuda şi fraţilor lui; Iuda le-a dat naştere lui Fares şi lui Zara din Tamar; Fares i-a dat naştere

lui Esrom; Estro i-a dat naştere lui Aram; Aram i-a dat naştere lui Aminadab; Aminadab i-a dat naştere lui Naason; Naason i-a dat naştere lui Salmon; Salmon i-a dat naştere lui Booz din Rahab; Booz i-a dat naştere lui Obed din Rut; Obed i-a dat naştere lui Iese; Iese i-a dat naştere lui David, regele. David i-a dat naştere lui Solomon, din femeia lui Urie; Solomon i-a dat naştere lui Roboam; Roboam i-a dat naştere lui Abía; Abía i-a dat naştere lui Asaf; Asaf i-a dat naştere lui Iosafat; Iosafat i-a dat naştere lui Ioram; Ioram i-a dat naştere lui Ozia; Ozia i-a dat naştere lui Ioatam; Ioatam i-a dat naştere lui Ahaz; Ahaz i-a dat naştere lui Ezechia; Ezechia i-a dat naştere lui Manase; Manase i-a dat naştere lui Amos; Amos i-a dat naştere lui Iosia; Iosia le-a dat naştere lui Iehonia şi fraţilor lui, în timpul deportării în Babilon. După deportarea în Babilon, Iehonia i-a dat naştere lui Salatiel; Salatiel i-a dat naştere lui Zorobabel; Zorobabel i-a dat naştere lui Abiud; Abiud i-a dat naştere lui Eliachim; Eliachim i-a dat naştere lui Azor; Azor i-a dat naştere lui Sadoc; Sadoc i-a dat naştere lui Ahim; Ahim i-a dat naştere lui Eliud; Eliud i-a dat naştere lui Eleazar; Eleazar i-a dat naştere lui Matan; Matan i-a dat naştere lui Iacob; Iacob i-a dat naştere lui Iosif, soţul Mariei, din care s-a născut Isus, cel care se numeşte Cristos. Aşadar, acestea sunt toate generaţiile: de la Abraham până la David, paisprezece generaţii; de la David până la deportarea în Babilon, paisprezece generaţii, iar de la deportarea în Babilon până la Cristos, paisprezece generaţii.
Evanghelia după sfântul Matei 1, 1-17

Această evanghelie în care este redată genealogia lui Isus, diferită de genealogia evanghelistului Luca (capitolele 1 și 2), vrea să ne spună că Fiul lui Dumnezeu este și al fecioarei Maria, adică este și om adevărat, și ca orice om nu vine din neant, ci poartă cu el o lungă istorie a bunilor și străbunilor lui. Isus din Nazaret, având-o de mamă pe Maria, iar pe Iosif ca tată purtător de grijă, își asumă umanitatea cu toate consecințele care derivă din ea. El, care din veșnicie este Fiul Tatălui, venind în

lumea noastră, își asumă și un trecut prezentat în genealogia care merge înapoi până la părintele neamului, Abraham (părintele celor trei religii monoteiste). Iar în acest arbore genealogic sunt nu doar persoane demne de cinste și respect, ci și oameni care au făcut mari păcate, de exemplu idolatria regelui Solomon. Mare este misterul Dumnezeului nostru, care se întrupează într-o omenire plină de lumini, dar și de umbre și întuneric.

- Începe numărătoarea inversă: Cu ziua de astăzi, scade sub zece numărul zilelor care ne despart de celebrarea marii sărbători a Nașterii Domnului. Poate ne întrebăm de ce această lungă listă genealogică a neamului lui Isus, listă cam stranie, întrucât este plină de nume de bărbați care dau naștere altor bărbați, toți împărțiți în trei grupări a câte paisprezece generații. Lista are simbolismul ei și nu trebuie luată ad litteram ca o listă istorică, ci ca una teologică.

- Toate aceste nume fac parte dintr-un plan pe care Dumnezeu îl are cu omul, cu omenirea întreagă, plan în care important nu este omul (mulți dintre cei din listă sunt mari păcătoși), ci Dumnezeu. Istoria poporului evreu, de la Abraham și până la Isus Cristos, are un rost al ei și nu se desfășoară la voia întâmplării. Dumnezeu îi lasă omului libertatea, cu care el face binele sau răul, dar nu-l lasă să meargă spre pieire, spre autodistrugere, ci scrie drept pe rândurile noastre strâmbe o istorie a mântuirii care are un final pozitiv, întruparea Fiului său și răscumpărarea din păcat pe care acesta ne-a adus-o. Și este bine să știm că această istorie, cu aceste nume concrete evreiești, este o istorie care-i cuprinde pe toți oamenii, din toate locurile și timpurile, căci Isus Cristos, alfa și omega al istoriei, este fratele și răscumpărătorul tuturor oamenilor, nu doar al evreilor, chemați și ei la mântuire, ca oricare alt popor al planetei.

- Ne-am dori ca genealogia aceasta să redea istoria unor oameni sfinți, dar, cum am spus deja, mulți dintre ei au făcut și mari

păcate. Sfânt, în schimb, este artizanul acestei istorii, Dumnezeu, și sfântă este lucrarea lui; sfânt este planul său pe care și-l duce la îndeplinire cu oameni slabi și păcătoși. În plus, după cum se observă cu ușurință, majoritatea numelor sunt de bărbați, căci femeile nu prea aveau loc în societatea maschilistă a Vechiului Testament. Dar Dumnezeu nu ține cont de cum era tratată femeia de către bărbat, și face din ea o protagonistă a istoriei, iar fecioara din Nazaret, Maria, ajunge în capul listei alături de fiul ei, Isus. Citind cu un ochi înțelept toate acestea, ne vom corecta concepția noastră despre normalitate într-o lume în care Dumnezeu i-a creat pe toți egali, diferiți, dar egali. Importanța și valoarea acestei egalități fundamentale a tuturor oamenilor o mai avem încă de învățat, căci și astăzi în multe biserici bărbații stau separați de femei, ei la dreapta, iar femeile la stânga.

- Genealogia lui Isus este, simbolic și teologic vorbind, genealogia noastră a tuturor oamenilor. Fiecare dintre noi, cu mica noastră istorie, frumoasă sau urâtă, eroică dar cel mai adesea mediocră, adevărată și falsă, fiecare contribuim la îndeplinirea unui plan măreț pe care Dumnezeu îl are cu omenirea, și anume mântuirea ei din păcat și trăirea în împărăția lui. Creatorul a sădit în fiecare dintre noi germenul fericirii și al dorinței de nemurire. În multele și variatele noastre nefericiri în care vedem în zare propria moarte, purtăm cu toții aspirația continuă, nestăvilită după fericire și nemurire. Iar aceste nouă zile care ne mai despart de celebrarea marii sărbători sunt marcate de așteptarea intensă a venirii lui Emanuel, Dumnezeu cu noi. El reprezintă împlinirea aspirațiilor noastre cele mai profunde și mai sfinte. El, nu Moș Crăciun, ne poate umple inima de fericire. Acum, inima noastră este o iesle în care îi facem loc Pruncului Isus, cadoul pe care Tatăl ni-l face fiecăruia dintre noi. Sărbătoarea nașterii Fiului lui Dumnezeu din fecioara Maria înseamnă și nașterea lui în inima și viața noastră. Doar așa, această sărbătoare este completă.

- Genealogia lui Matei ne amintește și de rădăcinile propriilor noastre familii și de cele ale neamului nostru. Această evanghelie reprezintă o bună ocazie de reflecție asupra propriei noastre identități. Ce frumos este în acele familii în care bunicii le povestesc nepoților propria istorie, a lor și a înaintașilor lor, iar aceștia din urmă, atenți și interesați, învață de unde provin, cine au fost înaintașii lor și ce au făcut ei. Globalizarea care ne macină pe toți în malaxorul ei reprezintă un mare pericol de a ne uita rădăcinile și ne transformă în simple flori de păpădie, spulberate la prima adiere de vânt. Pentru a nu dispărea de pe harta țării, noi și localitățile noastre, este absolută nevoie să ne adunăm fizic și mintal, spiritual și cultural de prin țările în care ne-am răspândit, ca și din spațiul anonim al internetului, să ne adunăm la o masă și într-o casă comună în care ne învățăm bine cine au fost înaintașii noștri; să le cunoaștem istoria și să le-o cinstim așa cum se cuvine. Tare bine ar fi ca în familiile noastre să existe un tablou numit arborele genealogic, un arbore cu multe ramuri și roade, fiecare rod reprezentând un nume și un chip concret de persoană. Este lungă lista din genealogia lui Isus; ne-am gândit vreodată să alcătuim genealogia propriei familii?
Advent binecuvântat tuturor!

18 decembrie

VISUL LUI IOSIF ESTE ŞI AL NOSTRU?

Naşterea lui Isus Cristos a fost astfel: mama lui, Maria, fiind logodită cu Iosif, înainte ca ei să fi fost împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, soţul ei, fiind drept şi nevoind s-o expună, a vrut să o lase în ascuns. Cugetând el la acestea, iată că un înger al Domnului i-a apărut în vis, spunându-i: "Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria, soţia ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un fiu şi-i vei pune numele Isus, căci el va mântui poporul său de

păcatele sale". Toate acestea s-au petrecut ca să se împlinească ceea ce fusese spus de Domnul, prin profetul care zice: "Iată, fecioara va zămisli şi va naşte un fiu şi îi vor pune numele Emanuel", care, tradus, înseamnă: "Dumnezeu-cu-noi". Trezindu-se din somn, Iosif a făcut după cum i-a poruncit îngerul Domnului: a luat-o la sine pe soţia lui.
Evanghelia după sfântul Matei 1, 18-24

- Dintre cei patru evangheliști, doar doi, Matei și Luca, ne vorbesc despre nașterea lui Isus. Matei, așa cum se vede din acest text, ni-l prezintă mai mult pe Iosif, pe când Luca vorbește mai mult de Maria. Dacă alăturăm istorisirile celor doi evangheliști, avem un cadru mai complet al unei istorii de iubire unică în lume.

- Evanghelia de astăzi prezintă o pagină minunată despre o iubire și mai minunată. În viața celor doi logodnici Dumnezeu intervine în mod miraculos și-i surprinde pe amândoi cu planul lui, plan pe care nu-l impune, ci î-l propune fecioarei mamă Maria, iar ea își dă consimțământul, rămânând astfel însărcinată prin puterea Duhului Sfânt. Și fiindcă Cel ce se va naște din ea are nevoie de părinți, de ambii părinți, Domnul îi cere în vis logodnicului Iosif să nu o părăsească pe Maria, ci să o ia la el, ceea ce el face; pentru ca astfel să se îndeplinească scripturile: Isus Cristos se va naște din neamul lui David, din care era și Iosif. Splendidă istorie; sublimă prin felul cum au corespuns planului divin cei doi logodnici, deveniți părinții (ea adevărată, el, doar purtător de grijă) Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl își încredințează Fiul unei familii umane; o astfel de istorie numai El o putea gândi.

- Ne surprinde comportamentul acestui Iosif, om drept care trăiește respectând normele legii. Ca logodnic fidel, el trăiește o mare dramă interioară atunci când Maria îi comunică faptul că a rămas însărcinată. Cine știe ce sentimente s-au declanșat atunci

în inima lui, o inimă pe care i-o dăruise complet logodnicei lui. Pe de altă parte, ca evreu credincios, respecta prescripțiile legii, și în baza lor trebuia să o denunțe pe logodnică; să o supună oprobriului public. Dar în el, iubirea a fost mai puternică decât legea și vrea să o salveze pe Maria cu orice preț; găsește și o cale de rezolvare a problemei: să o părăsească în ascuns. Deși orgoliul lui fusese grav rănit, Iosif este capabil de o iubire eroică, și prin aceasta o salvează pe logodnică și se salvează și pe el. O ia la el pe Maria; aceasta devine soția lui în fața legii, și tot în fața legii el devine și tatăl lui Isus. Așa se salvează o familie, iar aceasta este o familie unică în istoria lumii. Așa se îndeplinește un plan divin unic și irepetabil în istorie. Și totuși, fiecare familie este unică în felul ei, dacă, asemenea celor doi logodnici din Biblie, știe să asculte de glasul lui Dumnezeu, indiferent ce sacrificii ar trebui să facă pentru a rămâne fidelă Celui de Sus. Familiile își construiesc o casă de piatră doar dacă Domnul rămâne temelia ei.

- Ceea ce putem învăța din visul lui Iosif este credința într-un Dumnezeu al cauzelor imposibile pentru mintea noastră. În viață, lucrurile mari cer o credință mare, o încredere totală în Dumnezeu. Cunoscându-ne slabele noastre forțe, suntem ispitiți să renunțăm înainte de a începe. Dacă ar fi să ne bazăm doar pe rațiunea noastră, multe realizări mărețe ar rămâne doar simple visuri și fantezii ale minții noastre. O mare iubire între doi logodnici cere o încredere reciprocă totală și, mai mult decât atât, o încredințarea a destinelor lor în mâna lui Dumnezeu. El devine piatra de temelie a casei lor; El care este infinit mai puternic decât slabele forțe omenești. Planul de iubire al lui Dumnezeu pentru cei doi devine casa lor de piatră iar iubirile lor devin o mare iubire care arde necontenit în inima lui Dumnezeu, izvorul nesecat al oricărei iubiri omenești. În fața acestei iubiri divine cad barierele legilor omenești, precum divorțul, de exemplu. În baza acestei iubiri divine, Iosif nu a divorțat de logodnica Maria, deși cu povestirea ei rănise grav orgoliul lui de

bărbat. Iosif este un personaj de la care putem învăța să visăm, dar să visăm visuri mărețe, sublime chiar. Căci chiar dacă viața nu este un vis, fără visuri ea poate deveni un coșmar, așa cum ar fi putut deveni viața celor doi logodnici dacă Iosif nu ar fi crezut în visul în care i s-a arătat și i-a vorbit însuși Dumnezeu. Doar cu rațiunea noastră, doar cu planurile noastre pur omenești, viața pe acest pământ și-ar pierde căldura și frumusețea. Dumnezeu știe aceasta, și pentru că ne iubește mai mult decât ne imaginăm noi, ne-a oferit în dar visul. Cei visători nu trăiesc cu capul în nori, dar visele lor îi înalță dincolo de nori. Visurile lor îi apropie de tronul lui Dumnezeu, iar pe acest Dumnezeu ei îl coboară între noi, pământenii; așa cum a făcut Iosif, care l-a primit în casa lui pe însuși Emanuel, Dumnezeu cu noi.
Advent binecuvântat tuturor!

19 decembrie

ÎNȚELEGEM PLANUL DOMNULUI?

Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot al cărui nume era Zaharia, din grupul preoţesc al lui Abía. Soţia lui era dintre fiicele lui Aaron, al cărei nume era Elisabeta. Amândoi erau drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără greşeală în toate poruncile şi prescrierile Domnului. Însă nu aveau niciun copil, pentru că Elisabeta era sterilă şi amândoi erau înaintaţi în vârstă. Pe când slujea ca preot înaintea lui Dumnezeu, când era rândul grupului său, după rânduiala slujirii preoţeşti, a fost ales să intre în templul Domnului pentru a aduce jertfa de tămâie. Şi toată mulţimea poporului era afară, rugându-se în timp ce se aducea jertfa de tămâie. Atunci i-a apărut un înger al Domnului stând în partea dreaptă a altarului tămâierii. Văzându-l, Zaharia s-a tulburat şi l-a cuprins teama. Dar îngerul i-a spus: "Nu te teme, Zaharia, căci rugăciunea ta a fost ascultată şi soţia ta, Elisabeta, îţi va naşte un fiu şi-i vei pune numele «Ioan»! Vei avea bucurie şi veselie şi mulţi se vor bucura de naşterea lui, căci va fi mare

înaintea Domnului; şi nu va bea nici vin şi nici altă băutură tare şi va fi umplut de Duhul Sfânt chiar din sânul mamei sale şi pe mulţi dintre fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. El va merge înaintea lui cu duhul şi puterea lui Ilie pentru a întoarce inimile părinţilor către copii şi pe cei rebeli la înţelepciunea dreptţilor, pentru a-i pregăti Domnului un popor desăvârşit". Dar Zaharia i-a spus îngerului: "Prin ce voi cunoaşte aceasta? Eu sunt bătrân, iar soţia mea este înaintată în vârstă". Răspunzând, îngerul i-a zis: "Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu, şi am fost trimis să-ţi vorbesc şi să-ţi dau această veste bună. Iată, vei fi mut şi nu vei putea vorbi până în ziua în care se vor împlini acestea, pentru că nu ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor!" Poporul îl aştepta pe Zaharia şi se mira, în timp ce acesta întârzia în templu. Când a ieşit şi nu putea să vorbească, au înţeles că avusese o viziune în templu, iar el le făcea semne. Şi a rămas mut. După ce s-au împlinit zilele slujirii lui, s-a întors acasă. După aceste zile, Elisabeta, soţia lui, a zămislit şi, timp de cinci luni, se ascundea, spunându-şi: "Aşa mi-a făcut Domnul în zilele în care şi-a îndreptat privirea spre mine, ca să îndepărteze ruşinea mea dinaintea oamenilor".
Evanghelia după sfântul Luca 1, 5-25

- În planul său de răscumpărare a omului din păcat, Dumnezeu intervine din nou. Dacă ieri a intervenit în viața tinerilor Iosif și Maria, în casa lor liniștită și sărăcăcioasă, astăzi intervine în mod solemn, în templu, bulversând (în sens pozitiv) viața unui cuplu ajuns la adânci bătrâneți, Zaharia și Elisabeta, care însă nu avea copii. Și pentru că în planul său, Dumnezeu Tatăl a dorit ca Fiul lui să aibă un înainte mergător, iată că voința sa se îndeplinește în casa celor doi soți înaintați în vârstă: Cu puterea lui dumnezeiască, el îi binecuvântează cu un copil, Ioan, care va primi misiunea de a-i pregăti calea lui Isus Cristos. Când, prin arhanghelul Gabriel, Dumnezeu îi dă această veste bună lui Zaharia, acesta se îndoiește și nu crede cuvintelor îngerului, fapt

ce-i atrage din partea Domnului o pedeapsă temporară (nouă luni): mutenia. Până la nașterea propriului fiu, Zaharia tace, pentru că nu poate să vorbească.

- Ca și în cazul Mariei și a lui Iosif, și în această familie în vârstă, personajul principal nu sunt tinerii sau bătrânii soți, ci Dumnezeu. El are inițiativa; el își comunică planul pe care îl are cu ei; el îi determină să se încadreze în acest plan și tot el își duce la îndeplinire tot ceea ce a plănuit: Nașterea Fiului său din fecioara-mamă Maria și nașterea lui Ioan Botezătorul.

- În zilele care ne mai despart de marea sărbătoare a Nașterii Domnului suntem îndemnați să privim cu ochii credinței planul pe care Dumnezeu îl are nu doar cu Fiul său, ci și cu fiecare dintre noi. Oare înțelegem ce vrea El de la noi? Câți dintre noi ne înțelegem menirea în viață? Am priceput că nu noi suntem personajele principale din istoria propriei vieți, ci Dumnezeu? Intervențiile lui în viața celor două cupluri, ar trebui să ne lumineze mai mult mintea pentru a înțelege mai bine ce vrea Dumnezeu de la noi și cum trebuie să arate drumul nostru prin viață. Oare este luminată calea vieții noastre, sau orbecăim și nu vedem prea bine încotro trebuie să ne îndreptăm? Și la șoaptele Duhului Sfânt cum răspundem? Cu îndoieli și șovăieli, ca Zaharia, sau cu promptitudine și dorința fermă de a-i asculta glasul? Suntem convinși că în viață, chiar și în situațiile cele mai dificile, nimic nu scapă providenței lui Dumnezeu? Este posibil să fim loviți de mari greutăți și șfichiuiți de vânturi reci. În toate acestea, nu trebuie să ne lipsească încrederea în planul lui Dumnezeu, care este totdeauna unul în favoarea noastră.

- Dacă Zaharia nu a vorbit timp de nouă luni, cât soția lui era însărcinată, se cuvine ca în acest timp sfânt să stăm în tăcere în fiecare zi măcar o jumătate de oră, pentru a fi singuri cu Dumnezeu și pentru a-l primi în viața noastră, așa cum l-a primit Maria și Iosif. Probabil nu-i vom face o primire așa cum se

cuvine unui oaspete ceresc, dar poate vom avea atâta credință încât în aceste zile să ne păstrăm sufletul curat de păcate grele. Cu siguranță, de sărbători casele noastre sunt curate și frumoase; dar locuința lui Dumnezeu, adică sufletul nostru, cum este?

- Nașterea lui Ioan este anunțată în locul cel mai important și cel mai solemn al poporului ales, templul din Ierusalim. Nașterea Fiului lui Dumnezeu, în schimb, este anunțată în casa simplă și sărăcăcioasă a fecioarei din satul Nazaret. Cu venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, nu mai este nevoie de un loc sacru, templul, pentru că Dumnezeu a sfințit cu prezența lui orice loc. Întreg pământul devine așternut picioarelor sale, iar templul în care vrea să locuiască suntem noi, oamenii. Și de ce vine la noi; de ce coboară în inimile și viețile noastre? Pentru că vrea să ne ofere în dar viața lui, adică pe el însuși. Dumnezeu, mirele, se căsătorește cu mireasa lui, biserica, pentru a-i oferi din viața lui și pentru a o face rodnică, fecundă; așa cum a făcut rodnic sânul bătrânei Elisabeta. Creștinii adevărați sunt generatori de viață, o viață care rămâne însă un dar dumnezeiesc și nu o creație umană, pentru că în viețile noastre pulsează viața lui Emanuel=Dumnezeu cu noi. Ce bine ar fi ca în noi Dumnezeu să nu se simtă încătușat în egoismul și micimea de care adesea dăm dovadă:

Vreau să joc!
”O, vreau să joc, cum niciodată n-am jucat!
Să nu se simtă Dumnezeu
în mine
un rob în temniţă - încătuşat.
Pământule, dă-mi aripi:
săgeată vreau să fiu, să spintec
nemărginirea,
să nu mai văd în preajmă decât cer,
deasupra cer,
şi cer sub mine -
şi-aprins în valuri de lumină

să joc
străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
ca să răsufle liber Dumnezeu în mine,
să nu cârtească:
"Sunt rob în temniţă! "
Lucian Blaga.
Advent binecuvântat tuturor!

20 decembrie
ȘTIAI CĂ NUMELE TĂU ESTE EMANUEL(A)?

În luna a şasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat al cărui nume era Iosif, din casa lui David. Iar numele fecioarei era Maria. Şi, intrând la ea, i-a spus: "Bucură-te, o, plină de har, Domnul este cu tine!" Ea s-a tulburat la acest cuvânt şi cugeta în sine ce fel de salut ar putea fi acesta. Însă îngerul i-a spus: "Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu! Vei zămisli şi vei naşte un fiu şi-l vei numi Isus. Acesta va fi mare: va fi numit Fiul Celui Preaînalt şi Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său; şi va domni peste casa lui Iacob pe veci, iar domnia lui nu va avea sfârşit". Maria a spus către înger: "Cum va fi aceasta, din moment ce nu cunosc bărbat?" Răspunzând, îngerul i-a spus: "Duhul Sfânt va veni asupra ta şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, sfântul care se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit şi ea un fiu la bătrâneţe, şi aceasta este luna a şasea pentru ea, care era numită sterilă, pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil! Atunci, Maria a spus: "Iată slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău!" Şi îngerul a plecat de la ea.
Evanghelia după sfântul Luca 1,26-38

- În sine, evenimentul prezentat de acest fragment evanghelic este grandios; este cel mai mare din istoria umanității: Venirea între oameni ca mântuitor al lor a însuși Fiului lui Dumnezeu.

Cum se desfășoară însă acest eveniment? În modul cel mai simplu și fără nimic spectaculos, într-un sătuc din Galileea, în care un înger vizitează o tânără fecioară, Maria. Cu noi oamenii, Dumnezeu realizează lucruri extraordinare în modalități atât de simple încât par banale și de nebăgat în seamă. Cu noi, simple creaturi, care putem fi doborâți de o simplă răceală și care nu vom intra în nicio carte de istorie sau a recordurilor, Dumnezeu are planuri mărețe: Ne umple cu harurile iubirii lui fără margini și ne înnobilează, ne ridică la o demnitate mai mare decât a șefilor de state și chiar decât a împăratului Japoniei; ne face fiii lui, căci în carnea noastră, a tuturor oamenilor, s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, și așa am devenit frați cu el. Iar Maria, mama lui, în mod spiritual a devenit mama tuturor celor care cred în Fiul ei. Și dacă ne considerăm săraci, este bine să ne reamintim că toți am primit o moștenire veșnică, de care ne bucurăm încă din această viață pământească și muritoare.

- Ce ne cere nouă acest Dumnezeu care-i vorbește Mariei prin îngerul său? Să procedăm ca și ea, iar la planul pe care îl are cu noi să-i răspundem cu aceleași cuvinte: ”Iată slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău!” De răspunsul nostru la inițiativa divină depind multe în viața noastră; de fapt, depinde totul. A spune da lui Dumnezeu nu reprezintă un opțional al existenței, sau un simplu ornament cu care ne decorăm sărbătorile (de exemplu, Crăciunul), ci modul nostru normal de a fi creștini. A spune da planului pe care El îl are cu fiecare dintre noi, înseamnă a merge pe calea luminii și a vieții, spre lumină și viață. Iar pe noi, Dumnezeu ne vrea fii ai luminii și purtători ai vieții. Așa cum prin ”da”-ul ei, Maria a devenit mama celui care s-a definit ”Eu sunt calea, adevărul și viața” (In 14, 6)

- Ne surprinde această tânără fecioară, care discută ca de la egal la egal cu principele îngerilor. Cere explicații, reflectează și înțelege că viața ei a ajuns la o răscruce, că trebuie să ia o decizie care o va marca pentru totdeauna, dar nu numai pe ea și

pe logodnicul ei Iosif: De răspunsul ei depinde istoria lumii care vine după dânsa. Poate nu ne dăm seama că de răspunsul tinerei fecioare din sătucul Nazaret a depins și istoria mea, a celui care scriu aceste cuvinte, ca și istoria ta, a celui care le citești acum. Prin ”da”-ul ei, Maria devine poarta prin care cerul pășește pe pământul nostru; sânul ei feciorelnic devine leagănul Fiului lui Dumnezeu. Prin ”da”-ul nostru spus planului divin, fiecare devenim purtători ai lui Dumnezeu, iar casele noastre devin și casa lui. Fiecare om și fiecare casă devine un alt Crăciun; fiecare viață devine o altă sărbătoare, celebrată nu doar la 25 decembrie, ci în fiecare zi. Nicio zi din viața noastră nu mai este banală și fără sens; toate se umplu de prezența Celui pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde.

- Nazaret era un sătuc în afara drumurilor comerciale și a marilor interese, iar în Biblie numele lui nu este pomenit niciodată. Curios este faptul că tocmai aici se fixează privirea lui Dumnezeu, și i se adresează unei tinere fecioare, o necunoscută numită Maria. Planurile lui Dumnezeu nu seamănă cu cele alcătuite de logica noastră comercială, egoistă și adesea lipsită de înțelepciune. Ceea ce oamenii construiesc, după un timp mai scurt sau mai lung devine o ruină. Și nu de puține ori, faptele noastre seamănă în jur durere, violență, sânge și moarte. Evenimentul relatat de acest fragment evanghelic trebuie să devină o lecție de viață pentru noi, căci fiecare suntem destinați să devenim ca și Maria: poarta de intrare a lui Dumnezeu în noi și în lumea în care trăim. Prin fiecare dintre noi, Dumnezeu vrea să devină Emanuel=Dumnezeu cu noi. Chiar dacă în certificatul de botez am primit un nume sau altul (acum la români se preferă numele de import), din punct de vedere spiritual fiecare ne numim Emanuela sau Emanuel.

21 decembrie

MARIA ŞI ELISABETA: SFINTELE CAUZELOR IMPOSIBILE

În zilele acelea, ridicându-se, Maria s-a dus în grabă către ţinutul muntos, într-o cetate a lui Iuda. A intrat în casa lui Zaharia şi a salutat-o pe Elisabeta. Când a auzit Elisabeta salutul Mariei, a tresăltat copilul în sânul ei, iar Elisabeta a fost umplută de Duhul Sfânt şi a strigat cu glas puternic: "Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul sânului tău! Şi de unde îmi este dată mie aceasta, ca să vină mama Domnului meu la mine? Iată, când a ajuns glasul salutului tău la urechile mele, a tresăltat de bucurie copilul în sânul meu! Fericită aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de Domnul!"
Evanghelia după sfântul Luca 1, 39-45

-Maria, eroină a credinței
Acolo unde ajunge Maria, mama, ajunge și Fiul ei, iar unde este simțită prezența lui, omul tresaltă de bucurie, ca și Ioan în sânul mamei sale. Tânăra fecioară-mamă din Nazaret nu putea să țină doar pentru ea imensa bucurie pe care i-a oferit-o Dumnezeu Tatăl. Bucuria trebuie împărtășită și acesta este motivul pentru care pleacă în vizită la verișoara ei, Elisabeta, înaintată în vârstă, dar acum însărcinată în luna a șasea.

Maria este proclamată ca ”fericită” pentru că a crezut cuvintelor îngerului. A crezut în ceva pe care rațiunea umană niciodată nu va reuși să înțeleagă: Cum o fecioară poate fi și mamă în același timp; și mai mult decât atât, cum o creatură poate fi mama Creatorului ei. Maria a crezut în ceea ce pentru un om este imposibil; a crezut în Dumnezeu mai mult decât în ea însăși și, în om, în general. Maria este mama cauzelor imposibile, mult mai mult decât sfânta Rita. Tânăra fecioară-mamă din Nazaret este modelul tuturor acelora care în fața celor mai sumbre previziuni omenești (va fi al treilea război mondial; în România corupția nu va fi stârpită niciodată etc) cred în

puterea lui Dumnezeu, o putere care nu distruge, ci edifică. Așa cum puterea lui Dumnezeu nu a distrus fecioria Mariei, deși în sânul ei a locuit și din el s-a născut Fiul Tatălui ceresc. Maria este modelul tuturor celor care renasc din propria cenușă, precum pasărea Phoenix. Maria este mama tuturor celor care trăiesc prin credință și nu prin faptele legilor omenești, adesea strâmbe și nedrepte. De exemplu, în țara noastră, prin lege unii (mulți) primesc pensii speciale scandaloase. Maria este modelul acelora care cred că astfel de legi nelegiuite vor dispărea din această țară. Maria este modelul celor care prin propria voință își învinge boli cărora medicina nu le găsește leac. Poate că în cultul și pietatea noastră nu am oferit suficient spațiu curajului și credinței extraordinare de care a dat dovadă această tânără din Nazaretul Palestinei de odinioară. În cântecele și colindele de Crăciun sunt scoase în evidență gingășia și grija mamei care-și privește Odorul din iesle. Dar nu știu cât de mult reflectăm asupra credinței Mariei, o credință capabilă să mute munții din loc. Credința ei a făcut chiar mai mult decât să mute un munte; prin credință ea l-a coborât pe Dumnezeu din ceruri în sânul ei feciorelnic. Prin credința ei, Fiul lui Dumnezeu devine om asemenea tuturor oamenilor, în afară de păcatele lor. Dacă o imităm și-i cerem mijlocirea, prin credință îl aducem pe Dumnezeu în viața noastră și-l facem cunoscut și semenilor noștri. Doar prin credință, care rămâne mereu un dar divin, și mai puțin prin adeziunea noastră adesea formală la o biserică sau alta. Nu lăudându-ne că suntem catolici sau ortodocși, sau baptiști etc, vom fi adevărați creștini, ci printr-o credință fermă care implică toate forțele și toată ființa noastră. Văd atâția oameni îndârjiți în munca lor, în planurile pe care le au de a acumula mereu mai multe bunuri (și tot nesătui rămân), dar văd prea puțini creștini pentru care Dumnezeu este totul. Dimpotrivă, constat cu durere cum Dumnezeu devine un accesoriu și un opțional, un element de decor al vieții lor. Iar în spațiul public, Dumnezeu nu este prezent în niciun decor (de exemplu, ieslea de Crăciun) cu care primăria Iașiului a

ornamentat orașul; aceasta, ca să dau doar un exemplu din orașul în care locuiesc. Voi, dragi feisbuchiști, puteți să vedeți cum stau lucrurile în localitățile voastre.

-Elisabeta, mamă fericită
Ea este modelul tuturor acelor mame care fac orice pentru a avea un copil. Nu se sperie de anii care trec și de ce le spun medicii; ele continuă să dorească și să creadă că într-o zi vor fi mame fericite alături de copilul lor. Cine poate înțelege durerea interioară a unei femei care a fost lăsată de Dumnezeu să fie mamă, iar ea constată că nu poate acest lucru? Câtă durere nu poartă asemenea femei în inima lor; și totuși, în ele licărește mereu speranța că într-o zi vor deveni mame. Ele, ca și Elisabeta, cred în imposibil; și pentru credința lor, Dumnezeu le binecuvântează cu un copil, sau chiar mai mulți. Aceste mame sunt fericite: Oare nu fericire trăiește o mamă când simte copilul mișcându-se în sânul ei? Toți ceilalți pot spune doar vorbe; însă doar ele știu cu adevărat ce înseamnă să ai un copil. Un copil pentru care ele sunt capabile să nu aibă măcar o noapte liniștită, și aceasta timp de multe luni de zile. Dragostea mamelor pentru copiii lor este, de fapt, ca o minune, iar minunile le pricep doar cei care le trăiesc; toți ceilalți sunt simpli spectatori. Ca și verișoara ei mult mai tânără decât dânsa, Elisabeta este și ea sfânta cauzelor imposibile.
-Maria și Elisabeta ne învață să nu privim doar la viața noastră, adesea banală sau plină de lipsuri și necazuri și lipsită de perspective mari, de culoare roz. Ele ne învață că Dumnezeu are un plan măreț cu fiecare dintre noi. Ele ne asigură că nicio viață nu-i banală și niciun om nu este lipsit de importanță. Prin credința noastră, Dumnezeu coboară în noi și în lumea aceasta. Credința ne spune că fiecare dintre noi suntem un templu al lui Dumnezeu, iar lumea în care trăim este cea în care este prezentă Împărăția lui. Maria și Elisabeta sunt sfintele cauzelor noastre imposibile; imposibile pentru noi, dar nu pentru Dumnezeu.

23 decembrie

IOAN ESTE NUMELE LUI

Când s-a împlinit timpul pentru Elisabeta ca să nască, a născut un fiu. Când vecinii şi rudele ei au auzit că Domnul şi-a arătat marea îndurare faţă de ea, se bucurau împreună cu ea. În ziua a opta au venit pentru circumcizia copilului şi voiau să-i pună numele Zaharia, ca al tatălui său. Însă, luând cuvântul, mama lui a spus: "Nu, ci se va numi Ioan". Dar ei i-au zis: "Nu este nimeni dintre rudele tale care să poarte numele acesta". I-au făcut semne tatălui său cum ar vrea să fie numit. Cerând o tăbliţă, a scris: "Ioan este numele lui". Şi toţi s-au mirat. Îndată i s-a deschis gura şi i s-a dezlegat limba, iar el vorbea binecuvântându-l pe Dumnezeu. I-a cuprins frica pe toţi vecinii şi în tot ţinutul muntos al Iudeii se povesteau toate aceste lucruri. Toţi cei care le auzeau le puneau la inima lor, spunând: "Ce va fi oare acest copil?", pentru că mâna Domnului era cu el.
Evanghelia după sfântul Luca 1,57-66

- Bate la uşă ziua marii sărbători a Naşterii Domnului, iar astăzi Ioan Botezătorul este cel care ne strigă la urechea sufletului: ”Îndreptaţi calea Domnului” (In 1, 23). Însuşi Cuvântul făcut trup în sânul fecioarei ne vorbeşte: ”Iată, eu stau la uşă şi bat! Dacă cineva ascultă glasul meu şi-mi deschide uşa, voi intra la el şi voi sta la masă cu el şi el cu mine” (Ap 3, 20). Astăzi suntem îndemnaţi să ne întrebăm dacă în inima noastră Dumnezeu găseşte în loc (”Să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta”), sau bătăile ei sunt doar ale unei iubiri pur lumeşti, laice sau chiar atee.

Ce a fost copilul Elisabetei, de care toţi se mirau? Un glas care pregătea calea Domnului, un om umil îmbrăcat în piele de cămilă, care să hrănea cu lăcuste şi miere sălbatecă; unul care a plătit cu capul curajul de a spune adevărul. Ioan este un model al fiecăruia dintre noi, dacă într-adevăr ne luăm în serios vocaţia de creştin.

- Ne surprinde atitudinea părinților lui Ioan. Conștienți de faptul că fiul lor vine în această lume nu atât prin capacitățile lor (ambii erau înaintați în vârstă), ci prin harul și intervenția divină, nu vor ca el să poarte numele cuiva din familia și neamul lor, așa cum, de fapt, îi spusese îngerul lui Zaharia, când i-a apărut în templu. Zaharia a înțeles că nu are importanță descendența familială și că fiul lor are o misiune care depășește legăturile și planurile familiei. Cel care acum va fi circumcis, ca orice evreu, va fi mai aproape de Dumnezeu decât de familie; din acest motiv el îi dă un nume care nu era legat de tradiția familiei. ”Ioan este numele lui”; încă mut, așa scrie tatăl copilului pe o tăbliță. Și în acest moment în care Zaharia recunoaște planul divin cu propriul copil, acum i se dezleagă limba și-l poate preamări pe Dumnezeu. Același lucru se întâmplă și în viața noastră: Atunci când recunoaștem planul pe care Domnul îl are cu noi, atunci viața noastră capătă sens, iar ceea ce spunem și facem devine o laudă adusă Celui care a făcut din noi „descendenţă aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, poporul luat în stăpânire [de Dumnezeu], ca să vestiţi faptele măreţe ale celui care v-a chemat din întuneric la minunata sa lumină” (1 Pt 2, 9).

- Zaharia îi învață pe părinți ca în copiii lor să nu pună pe primul plan interesele familiei, ale neamului, ci să-i ajute să-și descopere și să-și urmeze planul pe care Dumnezeu îl are cu ei. În afară de meseria sau activitatea cu care fiecare trebuie să ne câștigăm în mod onest pâinea de toate zilele, este bine să nu ne neglijăm vocația noastră creștină. Pe primul plan în viața noastră nu trebuie să stea meseria sau profesia, nici chiar legăturile familiare, ci vocația noastră de fii ai lui Dumnezeu cu misiunea de a-i pregăti calea venirii lui în inima noastră și în lumea în care trăim. Cât de multe fac părinții pentru copiii lor; cât de mult investesc în ei! Dar, sunt ei conștienți că prima misiune față de copii este și rămâne aceea de a-i ajuta să-și dezvolte vocația lor de copii ai lui Dumnezeu? Și lărgind cadrul, oare suntem noi, adulții, conștienți de faptul că ceea ce este mai nobil și mai bun

în noi nu se leagă de pământ, de materie, familie, ci de spirit și de Cel care ne-a creat după chipul și asemănarea lui?

- Ar fi bine ca la nașterea copiilor, părinții și neamurile să vorbească mai puțin, sau chiar să tacă pentru a putea asculta vocea îngerului acelui copil, voce prin care vorbește însuși Dumnezeu. Care este planul lui Dumnezeu, creatorul și dătătorul oricărei vieți omenești, cu copiii noștri? Acest lucru este mai important decât cele mai frumoase cuvinte ale părinților, rudelor și prietenilor. Și apropo de numele pe care părinții îl dau copiilor lor: De ce majoritatea celor născuți după 1989, primesc nume de import? Numele românești ale părinților, bunicilor și străbunicilor noștri nu mai sunt bune? Apoi, ar fi bine să ne întrebăm cât din fastul cu care înconjurăm botezul copiilor noștri are ne-a face cu religia și cu vocația noastră de creștini, și cât este mândrie și fală pur omenească? Mi-a fost dat să fiu prezent la botezuri în care la celebrarea religioasă au fost prezenți doar părinții și nașii, căci în timpul liturghiei, toți invitații erau preocupați cu toaletele, coafurile și multe alte probleme care nu au nimic de-a face cu botezul propriu-zis al copilului. Sau poate am uitat ce înseamnă cu adevărat cuvântul botez? În consumismul de care ne-am îmbolnăvit, așa cum se îmbolnăvește vița de vie de filoxeră, ne-am făcut sărbători după calapoadele noastre lumești (botezuri, nunți, ba chiar și înmormântări). Evanghelia de astăzi reprezintă o bună ocazie pentru un serios examen de conștiință asupra identității noastre de copii ai lui Dumnezeu, mai mult decât de copii ai părinților noștri. Ne aflăm în preajma Crăciunului; în aceste puține ore care ne mai despart de celebrarea nașterii sale, să-l lăsăm pe Dumnezeu să vorbească în inima noastră. Să fie El cel care să ne conducă pașii pe căile lui; El să fie în centrul atenției, mai mult decât Moș Crăciun. La El să ne gândim mai mult decât la cadourile pe care vrem să le primim, sau la mesele bogate pe care le pregătim.
Advent binecuvântat tuturor!

24 decembrie

BINECUVÂNTAT ESTE DUMNEZEUL POPORULUI NOSTRU!

În acel timp, Zaharia, tatăl lui Ioan, a fost umplut de Duhul Sfânt şi a profeţit, zicând: "Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a vizitat şi a răscumpărat poporul său şi ne-a înălţat o putere de mântuire în casa lui David, slujitorul său, precum a promis prin gura sfinţilor săi profeţi, care au fost în vechime, să ne mântuiască de duşmanii noştri şi de mâna tuturor acelora care ne urăsc. Astfel a arătat îndurare faţă de părinţii noştri, şi-şi aduce aminte de legământul său cel sfânt. De jurământul pe care l-a făcut lui Abraham, părintele nostru, că ne va dărui harul ca, eliberaţi din mâna duşmanilor noştri, să-i slujim fără teamă, în sfinţenie şi dreptate, sub privirea lui, în toate zilele vieţii noastre. Iar tu, copile, profet al Celui Preaînalt te vei chema: căci vei merge înaintea Domnului să pregăteşti căile sale, pentru a da poporului său ştiinţa mântuirii, întru iertarea păcatelor, prin iubirea îndurătoare a Dumnezeului nostru, cu care ne va vizita Cel care Răsare din înălţime, ca să-i lumineze pe cei ce se află în întuneric şi în umbra morţii şi să îndrepte paşii noştri pe calea păcii".
Evanghelia după sfântul Luca 1,67-79

- Astăzi, în ziua dinaintea Nașterii Domnului evanghelia ni-l prezintă pe preotul Zaharia care cântă de bucurie pentru că i s-a născut un copil, Ioan, cel care va pregăti calea Celui care se va naște în noaptea aceasta. ”Binecuvântat este Domnul”, sunt primele cuvinte ale lui Zaharia după mutenia care l-a stăpânit timp de nouă luni. În acest timp a tot reflectat asupra cuvintelor și planului pe care Yahve îl are cu fiul lui și a înțeles că trebuie să renunțe la tradiție și la orgoliul bărbatului care vrea să țină totul în mâna și sub controlul său. A înțeles Zaharia că este bine

să se conformeze planului lui Dumnezeu și ceea ce face acum nu este altceva decât o preamărire și mulțumire aduse Celui care are grijă de poporul ales, iar acum i-a încredințat o misiune specială fiului bătrâneților sale, Ioan, aceea de a-i pregăti Domnului o cale a venirii între oameni; misiune pe care Ioan o va îndeplini cu brio. Zaharia depășește limitele unei religii făcute din rituri și sacrificii, pentru a face loc profeției, mărturisirii credinței într-un Dumnezeu care-i va lumina pe toți cei care se află în întuneric și în umbra morții, pentru a le îndrepta pașii pe calea păcii.

- Mâine este ziua marii sărbători. Cum am trăit acest timp al Postului Crăciunului? Și cum ne simțim astăzi, în ajunul sărbătorii? Suntem fericiți? Sau poate mai avem de dereticat prin casă; mai avem de treabă la bucătărie; nu am fost încă la coafor; mai avem încă multe de rezolvat. Nu știu însă dacă astăzi am găsit măcar cinci minute în care să stăm lângă Dumnezeul din inima noastră, să-l privim cu drag cu ochii sufletului nostru, așa cum îl privesc Maria și Iosif, păstorii, îngerii și cei trei magi. Pentru multe ne-am zbătut; dar ieslei din sufletul nostru, cât timp i-am acordat? Poate ne uităm îndărăt la acest an din care se scurge ultima lui săptămână și suntem resemnați și fără mare entuziasm. Poate ne spunem că viața noastră este aproape fără culoare și că nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne târâm prin ea, atâtea zile câte mai avem de trăit. Celor care trăiesc astfel de stări sufletești, Zaharia le spune că viața are un sens și o valoare și că cea mai bună atitudine este să-i mulțumim Domnului pentru tot ceea ce am avut (totul poate deveni o lecție plină de înțelepciune) și pentru tot ceea ce avem acum. După logica omenească, cuplul Elisabeta și Zaharia nu avea niciun viitor. Dar iată cum Dumnezeu intervine în viața lor și totul se luminează, capătă sens și valoare. Așa este și cu viețile noastre, dacă trecem dincolo de rațiunea rece, de calcul și interes pur omenesc. În momentul în care inima noastră îl primește pe cel care este Iubirea, iar mintea noastră se lasă luminată de cel care este Lumina, atunci totul capătă un sens și o valoare, inclusiv

durerile și căderile noastre. Însuși faptul că astăzi existăm și ne pregătim pentru frumoasa zi de mâine reprezintă un mare dar al Domnului pentru care se cuvine să-l lăudăm și să-i mulțumim, așa cum a făcut și Zaharia în rugăciunea lui. Deschizându-ne harului divin, ochii noștri reușesc să vadă lumina și acolo unde rațiunea nu vede decât întuneric. Lăsându-ne pătrunși de iubirea Lui, inima noastră va reuși să simtă iubire și acolo unde, fără El, nu simte decât răceală, indiferență sau răutate.

- Zaharia îl preamărește pe Dumnezeul care a făcut atât de mult bine poporului său. El este un exemplu al neamului evreiesc care își iubește țara și religia mai mult decât propria viață. Pătrunși de duhul Domnului vom reuși și noi să-l binecuvântăm pe Dumnezeu care a fost și este prezent în poporul nostru,iar evreii ne pot fi un model de urmat. În loc să ne tot plângem de greutăți, de lipsuri și corupția din țară, ar fi mult mai bine să ne dăm seama că suntem un popor binecuvântat de Domnul și că merită să trăim în această România. Fericirea spre care aspiră inima noastră nu depinde de euro-ii occidentalilor, ci de credința și munca noastră cinstită aici unde se odihnesc bunii și străbunii noștri. Aici putem să-l lăudăm pe Domnul și să-i mulțumim pentru tot ceea ce a făcut și face pentru noi. România nu este țara din care să plece și ultimul locuitor, aducându-și aminte să stingă becul când trece granița. Aici, fiecare dintre noi poate deveni o lumină, un bec aprins pentru semenii săi.
Tuturor, un Advent binecuvântat în această ultimă zi a lui!

25 decembrie

CRĂCIUN FERICIT!

- De Crăciun, cu toții obișnuim să oferim și să primim cadouri. Așa sărbătorim noi, creștinii, oferind celorlalți mici semne ale iubirii noastre, căci ce altceva înseamnă un cadou, dacă nu o formă de manifestare a iubirii și prețuirii pe care le avem pentru

cei dragi, ca și pentru orice om, în general? Și fiindcă nu este dar mai mare decât acela de a fi iubiți, ne place și să primim cadouri, adică mici semne ale iubirii din partea semenilor noștri. În fond, a face un cadou cuiva și a primi, la rândul nostru, un cadou, fie el și neînsemnat ca valoare materială, toate acestea sunt forme de exprimare ale umanității noastre. Căci omul se definește ca om nu doar prin inteligență și voință, dar mai ales prin capacitatea lui de a iubi, de a se dărui. Iubirea dă frumusețe, valoare și sens vieții noastre.

- Ceea ce însă este mult mai important în aceste zile de sărbătoare, nu sunt cadourile noastre, ci mai ales Cadoul pe care cerul îl face pământului. În marea familie umană, Dumnezeu Tatăl îl trimite cadou pe Fiul său, născut într-o familie formată din omul-Dumnezeu Isus, fecioara-mamă Maria și tatăl purtător de grijă Iosif. Acest mare eveniment al istoriei lui Dumnezeu dă un alt curs și un alt sens istoriei noastre. Nașterea Fiului lui Dumnezeu în lumea noastră reprezintă anul zero al omenirii recreate, refăcute din moarte și păcat, așa cum se întâmplase la început, când Adam și Eva au căzut în păcat. Noi, astăzi, retrăim marele eveniment petrecut acum două mii nouăsprezece ani la Betleem, în Iudeea Palestinei ocupată de romani. În mod spiritual, în fiecare an, pe 25 decembrie, toată creștinătatea (mai puțin creștinii de rit-calendar vechi) sărbătorește ”Cadoul” lui Dumnezeu făcut omenirii. Cadourile de sub brad sau pe care ni le aduce Moș Crăciun sunt doar mici semne ale cadoului cerului care coboară în inima și sufletul nostru sub chipul unui prunc, înfășat în scutece și culcat într-o iesle, ocrotit de Iosif și de Maria, adorat de îngeri, de păstori și de cei trei magi. Acesta este cadoul-iesle care astăzi este prezent atât în casele, în bisericile și localitățile noastre, dar mai ales în sufletul nostru.

- În aceste zile atât de frumoase am ascultat multe colinde. Copii sau adulți ne-au înveselit sufletul, cântând vestea cea bună a mântuirii noastre. Cântecele de Crăciun ni-l aduc mai aproape pe

Dumnezeu și ne apropie mai mult unii de alții. În aceste zile uităm de orgoliile și ambițiile noastre și redevenim mai mult ceea ce Dumnezeu ne-a creat, copiii lui și frați între noi. Acum se trezește sufletul nostru de copil și ne emoționăm în fața unui decor, a unui cadou pe care îl primim. Acum suntem mai dispuși să ne oferim pe noi înșine, ca și cadou pe care Dumnezeu ne-a lăsat să fim pentru semenii noștri. El, care a devenit cadoul cerului pentru omenire, ne învață să fim și noi un dar frumos pentru ceilalți oameni. Și cu cât vom fi mai aproape de El, cu atât vom fi, la rândul nostru, mai aproape de semenii noștri. Cel care trăiește în Dumnezeu este cel mai autentic om, iar a fi om înseamnă a fi pentru El și pentru ceilalți oameni. Acesta este miezul și sensul vieții noastre; o viață care își capătă valoarea din întruparea Fiului lui Dumnezeu în noi și din ”întruparea” noastră în viața celorlalți semeni. Viața lui Dumnezeu cu omul este o comuniune, o împărtășire continuă, iar de unul singur, rupt de Dumnezeu și de semenii săi, omul este ca o ramură ruptă din copac; o ramură care se ofilește și moare.

- Mare este misterul acestei sărbători în care Cuvântul prin care Tatăl a creat toate se face trup și vine să locuiască între noi (In 1, 14). Cuvântul prin care este creat universul, vine să ne recreeze pe noi oamenii, transformându-ne în fii ai Tatălui ceresc. El, Fiul, își asumă ceea ce este al nostru pentru a ne face părtași de ceea ce este al lui. Noi, care fără El eram goi și săraci, suntem înveșmântați în El și îmbogățiți cu El, care devine calea, adevărul și viața noastră. Dumnezeu se unește cu omul într-o sărbătoare mare a nuntirii, așa cum mirele se unește cu mireasa lui, iar din unirea lor plină de iubire se naște o nouă viață. Acesta este Crăciunul: Nunta lui Dumnezeu cu omenirea.

- Ca și nomazii de odinioară, Dumnezeu și-a fixat și el cortul între corturile oamenilor, împărtășind cu ei întreaga lor condiție de pelerini prin această lume. Astăzi, când ne construim case mari, solide, înconjurate de garduri și porți metalice, riscăm să

uităm că tot nomazi suntem, în trecere spre o altă casă, spre o altă patrie, spre un alt loc în care nu vom lua cu noi decât faptele noastre, să sperăm cât mai multe bune și cât mai puține rele. În această trecere prin viața pământească, Dumnezeu ne este însoțitor de drum și atâta timp cât locuim în aceste case pentru care atât de mult ne trudim, el vrea să rămână în ele, să le binecuvânteze cu harul și prezența lui, dar mai ales vrea să rămână în ființa noastră, curățind-o de păcat, făcând-o frumoasă, rodnică și plăcut mirositoare, ca parfumul delicat al florilor, sau ca cel mai bun parfum pe care îl folosim.

- Și să nu mai uităm un lucru, așa cum ne îndeamnă colinda: ”Nu uita când ești voios, române să fii bun!” În lumea noastră din ce în ce mai bogată material, există prea multă singurătate; prea multe suflete își plâng în tăcere solitudinea interioară; prea multe cupluri divorțează, prea multe inimi frânte și sângerânde. Prea multe boli, prea mulți bătrâni singuri; prea mulți copii în orfelinate sau care trăiesc cu bunicii sau pe la rude, căci părinții lor sunt plecați pe alte meleaguri. Sunt prea multe farmacii în localitățile noastre, și sunt prea mulți oameni care mănâncă medicamentele împreună cu alimentele. Avem nevoie de un adevărat Crăciun ca de aer curat, pentru a nu ne asfixia în noxele cu care prea multele noastre mașini otrăvesc spațiul nostru vital. Oare câte trebuie să mai pățim ca să ne dăm seama că direcția în care mergem nu este cea mai bună? Crăciunul acesta ar trebui să ne învețe că cea mai mare bogăție a noastră o reprezintă Pruncul din ieslea sufletelor noastre.
- Fie ca această sărbătoare să ne lumineze mintea ca să înțelegem și să prețuim mai mult viața, atât viața noastră cât și a semenilor noștri. Să privim înapoi, în viețile noastre, cu iertare și recunoștință; să privim înainte cu încredere, curaj și bucurie. Căci tuturor, îngerii din ceruri ne spun astăzi așa cum le-au spus păstorilor din Betleem: ”Nu vă temeţi, căci, iată, vă vestesc o mare bucurie care va fi pentru tot poporul: astăzi, în cetatea lui

Davíd, vi s-a născut Mântuitorul care este Cristos Domnul” (Lc 2, 10-11).
Crăciun fericit, dragi surori și frați în același Cristos, Mântuitorul nostru al tuturor!

Cuprins

FII ATENT: VINE DOMNUL! 3
DOAMNE, SPUNE-MI UN CUVÂNT DE VINDECARE! 5
FERICIȚI SUNTEM NOI 9
SUNTEM CALE SPRE DOMNUL 12
TEMELIA CASEI MELE 14
DOAMNE, FĂ-MĂ SĂ TE VĂD! 18
DAȚI ”LIKE” VIEȚII VOASTRE! 21
FOCUL IUBIRII DIN INIMA NOASTRĂ 24
IATĂ SLUJITOAREA DOMNULUI: FIE MIE DUPĂ CUVÂNTUL TĂU! 28
EȘTI PRIETEN CU VAMEȘII ȘI PĂCĂTOȘII? 32
VENIȚI LA MINE VOI TOȚI CEI OSTENIȚI ȘI ÎMPOVĂRAȚI! 35
SUNTEM VIOLENȚI? 38
EȘTI MULȚUMIT SAU NEMULȚUMIT? 40
CE FACEM CU TRIMIȘII DOMNULUI? 42
BUCURAȚI-VĂ! 45
SUNTEM SINCERI ȘI ÎN NUMELE CUI VORBIM? 48
GENEALOGIA LUI ISUS=GENEALOGIA NOASTRĂ 50
VISUL LUI IOSIF ESTE ȘI AL NOSTRU? 54
ÎNȚELEGEM PLANUL DOMNULUI? 57
ȘTIAI CĂ NUMELE TĂU ESTE EMANUEL(A)? 61
MARIA ȘI ELISABETA: SFINTELE CAUZELOR IMPOSIBILE 64
IOAN ESTE NUMELE LUI 67
BINECUVÂNTAT ESTE DUMNEZEUL POPORULUI NOSTRU! 70
CRĂCIUN FERICIT! 72